De belevenissen van een muizenfamilie

Joyce L. Pereira

bron
Joyce L. Pereira, *De belevenissen van een muizenfamilie*. Met illustraties van Rodney Vrede jr.. Stichting Projekten Christelijk Onderwijs Suriname, Paramaribo z.j. [2011]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/pere037bele01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

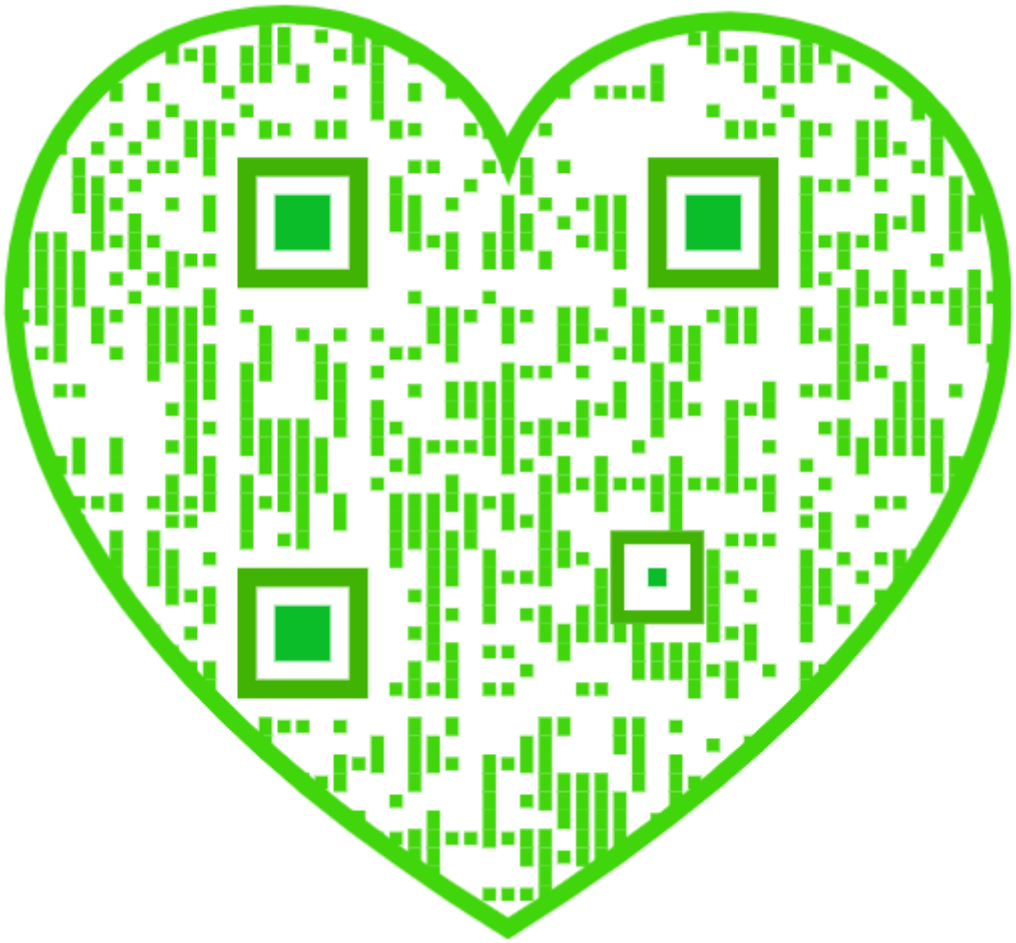

De belevenissen van een muizenfamilie

In het huis van de familie Sandel woonden vader- en moedermuis met hun vier muizenkinderen. Twee jongens, Sjompie en Lompie en twee meisjes die Miepje en Piepje heten. Hun huisje was onder een klerenkast en ze hadden het gezellig ingericht. Ze sliepen op stukjes van een oude krant, die ze eerst in kleine reepjes gebeten hadden. Dat was een mooi matras geworden waarop ze lekker konden stoeien en slapen. Een keer was vader thuis gekomen met een lapje stof en o, wat waren ze blij. Snel beten ze het ook in stukjes die ze tussen de hoop gesnipperde kranten hadden gezet. Nu was hun huisje nog mooier, vonden ze. Vader kwam altijd thuis met een verrassing. Soms was het een stuk brood, dan een zakje met wat slierten ongekookte bami of een doosje met nog één of twee koekjes erin. En als hij eens een reepje kaas mee naar huis bracht, dan was het echt feest. Het was wel niet een lekker zacht stukje, maar de buitenste kant van de kaas, die de familie Sandel niet at. Heel dom van ze, dachten de muizen, want zij vonden het juist lekker om op de weggegooide restanten van de kaas te knabbelen. Het was heerlijk om onder de kast te wonen. Die stond op twee platte latjes, waardoor ze gemakkelijk in en uit konden kruipen. Van de familie Sandel hadden ze geen last, die wisten niet dat ze daar woonden. Alleen de schoonmaakster vonden vooral de kindermuisjes niet leuk. Als ze de kamer dweilde gebruikte ze pine-oil, een schoonmaakmiddel dat sterk rook waardoor hun neus begon te kriebelen en ze wilden niezen. Maar dat mocht helemaal niet, dat hadden hun ouders verboden. Jullie moeten zo min mogelijk geluid maken, anders worden we ontdekt, had vadermuis gezegd. Omdat hij en mama al ouder waren, wisten ze hoe zij hun adem moesten inhouden tot de geur minder sterk was. Maar dat konden de kindermuisjes nog niet dus was het altijd weer een probleem. Ze lagen dan met hun kopjes onder de stukjes krant en reepjes stof. Dat was niet prettig omdat die ook kriebelden en ze bijna niet konden ademen. Wat hadden ze een hekel aan de schoonmaakster. Gelukkig dweilde ze maar één keer in de week met dat vieze spul. Als ze dat elke dag zou doen, zouden ze hun ouders vragen om te verhuizen. Maar ze vonden het onder de kast toch wel leuk, dus hielden zij zich rustig. Als de familie Sandel wist dat ze daar waren zouden ze muizenvallen in het huis zetten om ze te vangen. Als je in zo'n val terechtkwam zou je beslist doodgaan, had vader gezegd. Hij had ze uitgelegd hoe de mensen dat deden. Ze maakten een stuk kaas vast aan de val en als je ernaartoe liep en de kaas wilde pakken kwam een klep naar beneden en pats, daar lag je dan, met je kop tussen de klep. Je gaat de kaas niet eens meer kunnen proeven, want je bent dan direct dood. ‘Oei, dat is erg, dat willen we zeker niet. We zullen heel voorzichtig zijn’, zeiden de muisjes en rilden van angst. Waarom doen de mensen dat, we doen toch niemand kwaad? Het enige dat we doen, is kleine spullen meenemen om ons huisje mooier te maken, stukjes uit hun boeken en kranten bijten, in hun keuken en prullenbak gaan om lekkers te zoeken of stukjes bijten uit hun jurk of broek als ze daarop gemorst hebben. De kleren worden toch gewoon in een mand gezet en niet meteen gewassen. We eten ook niet de hele jurk of broek op, alleen maar dat deel waar er een vetvlekje is. Ze moesten juist blij zijn dat we dat doen, dan hoeven ze de vlek niet meer te wassen. En dat we aan de boeken knagen, dat hoeven ze ook niet erg te vinden, want ze hebben meer dan 100 boeken in huis. We knagen meestal aan de oude boeken, die zijn knapperiger en bovendien weten we zeker dat ze die boeken al gelezen hebben. We lopen heel zacht en maken weinig lawaai. Zij stampen met hun voeten, maken de radio en televisie zo luid aan, dat we ons eigen gepiep bijna niet kunnen verstaan. En als één van hen jarig is kunnen we

liever voor die dag met vakantie gaan. Het hele huis zit dan vol mensen die door elkaar praten. Ze mochten het wel wat minder luid doen, want als wij jarig zijn is ons feest altijd rustig. Het enige dat wij doen is proberen meer etensresten uit de keuken te smokkelen, zodat we

veel lekkers hebben om ons feest te vieren. En dat is toch niet erg? Wij nemen maar kleine stukjes terwijl zij hele broden, grote kippenbouten en nog grotere stukken kaas eten. Het lawaai dat zij maken als ze jarig zijn is wel niet leuk, maar daarna vinden we heel wat hapjes in de vuilnisbak, dus vergeven we ze maar voor al dat gedoe. We hoeven geen huishuur te betalen, dus laten we maar tevreden zijn. Over dit alles spraken vader- en moedermuis.

Van al de kindertjes was Lompie de liefste. Hij klaagde nooit, vocht niet met de anderen en was altijd tevreden. Miepje en Sjompie waren een beetje ondeugend en kregen soms een tik van hun vader. Maar de brutaalste van hen allen was Piepje. Ze was lastig en luisterde niet naar haar ouders. Ze was ook heel nieuwsgierig. Vadermuis had uitgelegd, dat hij en moedermuis erop uit zouden gaan, om wat te eten te zoeken en dat de kinderen dan onder de kast moesten blijven tot ze terug waren. Miepje, Sjompie en Lompie deden dat ook, maar Piepje niet. Zij probeerde altijd aan de voorkant van de kast te komen, om te kijken wat er in de kamer was. Haar broertjes en zusje zeiden dat het niet van mama en papa mocht, maar ze stoorde zich niet aan hen. Ze ging helemaal aan de rand van de kast staan en piepte naar buiten. Ze zag leuke dingen. Een ballenbak met gekleurde plastic ballen, knuffelbeestjes, een treintje op rails, een kleine fiets, een step en nog veel meer. Ze wist dat het de kamer was waar Errol en Susan, de twee kinderen van de familie Sandel, hun speelgoed in bewaarden. Ze speelden niet de hele dag in de kamer, want soms werden enkele spullen naar de woonkamer of de tuin gebracht. Dat wist Piepje, omdat ze vaak zat te gluren wanneer ze voetstappen hoorde. Maar o, wat vond ze al die speelgoederen leuk. Ze wilde zo graag met die gekleurde ballen spelen. En wat zou ze blij zijn om één van die knuffelbeestjes van dichtbij te zien. Ze zou lekker aan hem kunnen knabbelen en misschien één van zijn oortjes afbijten en naar huis meenemen. Misschien zelfs beide oortjes. Hij zou niet schreeuwen, niemand zou het horen, want ze wist dat die knuffelbeestjes niet konden praten. Susan sprak vaak met ze en ze gaven nooit antwoord, dus zo wist ze het. ‘Als mama en papa thuiskomen, zeggen we dat je weer aan het piepen was’, zeiden haar broers en zusje. ‘Doe dat dan maar, ik zal gewoon zeggen dat jullie jokken en braaf zijn als ze terugkomen’, zei ze dan brutaal. Toen ze haar ouders zag aankomen rende ze meteen onder de kast en deed alsof ze sliep. Ze hoorde hoe de anderen vertelden wat ze had gedaan, maar omdat ze rustig lag te slapen, konden haar ouders het niet geloven. Maar toen ze de lekkere geur van een stuk krentenbol rook, was ze klaarwakker.

Ze vonden het een beetje saai om de hele dag onder de kast te blijven, maar omdat ze nog klein waren mochten ze nog niet rondwandelen. We gaan jullie eerst leren waarop jullie moeten letten, welke gevaren er daar buiten zijn en waar er lekkere hapjes te vinden zijn. Maar jullie moeten nog een beetje groeien en sterke pootjes krijgen, zodat jullie sneller kunnen rennen. Nog een paar weekjes, dan is het zover dat jullie met ons mogen meekomen. Wachten jullie dus maar rustig af, had vader gezegd. Miepje, Sjompie en Lompie begrepen hem meteen, maar Piepje keek boos en zei: ‘We hoeven echt niet zo lang te wachten hoor papa. Kijk, ik kan zelf al op één poot staan’. Ze ging toen inderdaad op een poot staan en viel, holderdebolder, meteen omver. Haar broers en zusje lachten haar uit en dat vond ze helemaal niet leuk. ‘Ze is echt lastig’, zei moedermuis, maar moest ook lachen toen ze het rode

gezichtje van haar dochtertje zag. De volgende dag gingen de ouders weer weg om voedsel te zoeken. De kinderen bleven thuis. Srrrp, srrrp, srrrp, hoorden ze plotseling. Dat is die vervelende schoonmaakster, dachten ze. Ze is weer bezig met die lange stok met een borsteltje eraan. Piepje had een keer gezien dat ze een lang koord in een stopcontact had gezet en een knopje had gedrukt. Ze hield de stok vast en begon ermee te vegen. Alle kleine propjes en stof

werden dan opgezogen en verdwenen door een buis in een plastic bak. Piepje had gehoord dat ze deze lange stok en bak een stofzuiger noemde. Haar ouders hadden hen gewaarschuwd dat ze helemaal achter de kast moesten rennen als ze de stofzuiger hoorden, anders zouden ze ook meegezogen worden en zeker weten dood gaan. Daarom waren ze ook bang als ze dat geluid hoorden en bleven dus rustig liggen. Gelukkig was ze nogal lui en stak de stok niet helemaal onder de kast. ‘Laat ze maar snel doen, want ik krijg kippenvel van dat geluid’, zei Miepje zachtjes. Na een tijdje hoorden ze niets meer en wisten dat de schoonmaakster klaar was met haar werk. Piepje kroop weer naar de rand van de kast om naar buiten te kijken. Het ziet er wel schoon uit. Alle propjes en stof zijn weg. De hele kamer is schoon, maar dat vind ik niet mooi. Hoe rommeliger, hoe gezelliger, dacht ze. Ze zag Errol in de kamer komen om zijn step te pakken. Ze vond hem wel een leuke jongen en wilde graag ook een ritje met hem op de step maken. Maar natuurlijk zouden haar ouders dat niet goed vinden. Wat is het saai hier onder de kast, dacht ze. Toen Errol weg was rende ze snel naar de ballenbak en nam een mooie rode bal. Ze rolde het met haar snuit onder de kast. ‘Wat heb je gedaan? Je bent naar buiten gegaan, terwijl je weet dat het niet mag’, zei Sjompie. Miepje keek haar ook boos aan. ‘Hou jij je mond, want jij bent een keer ook naar buiten gelopen en op de fiets van Susan gaan zitten. En jij Miepje, hebt ook eens met de trein gespeeld, dus moet jij ook je mond houden’, zei ze. Maar kort daarna vergaten ze allemaal dat Piepje zo ondeugend was en speelden ook gezellig mee. Toen hun ouders thuiskwamen en de bal zagen wisten ze meteen dat Piepje die had gepakt. Ze kreeg een draai om haar muizenoortje van vader en moest voor straf in de hoek gaan zitten. Na een tijdje riep vadermuis ze alle vier en zei dat ze over drie dagen voor het eerst met hun ouders mee mochten om de rest van het huis te zien. ‘Jullie moeten wel voorzichtig zijn, geen lawaai maken en precies doen wat wij zeggen’, legde hij uit. ‘Waaaauw, eindelijk, eindelijk mogen we mee, hiep hiep hoeree’, piepten de kleine muisjes.

De grote dag brak aan. Het was al avond. Het is beter om 's avonds voedsel te zoeken. Als jullie ouder zijn zullen jullie ook leren om overdag rond te lopen, had vader gezegd. De kamerdeur was niet helemaal gesloten. Voorzichtig liepen ze achter hun ouders de kamer uit. Ze keken hun ogen uit. Wat hadden die mensen veel spullen in huis. Ze liepen eerst door de woonkamer. Ze zagen mevrouw Sandel op een bank van glimmend zwart leer zitten. Ze keek naar een kast waar een heleboel gekleurde beelden uitkwamen. ‘Dat is de televisie’, fluisterde papa. Maar Piepje keek naar de zwarte bank en dacht hoe heerlijk het zou zijn om eraan te knagen. Op de vloer naast de bank was een mandje met heel wat gekleurde bolletjes garen. ‘Mevrouw houdt ervan om bloemen en andere figuren te borduren op jurken en tafellakens’, legde vader uit. ‘Kan je proberen een bolletje voor ons te nemen, papa?’ vroeg Lompie zachtjes. ‘Vandaag niet, het is nu veel te gevaarlijk’, zei hij. Meneer Sandel zat in een luie stoel en was bezig een boek te lezen. Op een tafeltje naast hem lagen nog enkele boeken. ‘Hij is altijd bezig met boeken omdat hij les op een hoge school geeft’, zei vadermuis zachtjes. Wat zien de boeken er mooi uit. Ik zou echt niet uit ze willen lezen, maar het zal heerlijk zijn om een paar blaadjes uit ze te bijten, dacht Miepje. Want Piepje was wel de ondeugendste van hen allen, maar de andere kindertjes deden ook wel stoute dingen. Ze zagen Errol uit een kamer komen. Hij liep naar een grote

witte kast en schonk iets geels in een glas. ‘Dat is de ijskast en hij schenkt vruchtensap in het

glas', legde moedermuis uit. 'Is dat lekker?' vroeg Lompie. 'Dat weet ik niet, ik heb het nog nooit geproefd en ik kan de ijskast ook niet openmaken', antwoordde mama. Ze zagen Susan niet, misschien sliep ze al. Ze liepen achter elkaar tegen de wand van het huis, want ze mochten niet gezien worden. 'Wat is dat daar?' vroeg Sjompie. 'Dat is het gasfornuis. Daar moeten jullie voorzichtig mee zijn. Daar koken ze op. Als het aan is moeten jullie uit de buurt blijven, want het is zo heet dat je binnen één minuut verandert in een geroosterd muisje. Maar als het uit is kan je soms de lekkerste dingen daar vinden', zei moedermuis. 'Laten wij dan direct ernaartoe gaan' zei Piepje en wilde al wegrennen. 'Rustig kind, zo moet je het niet doen. Eerst naar links en dan naar rechts kijken.

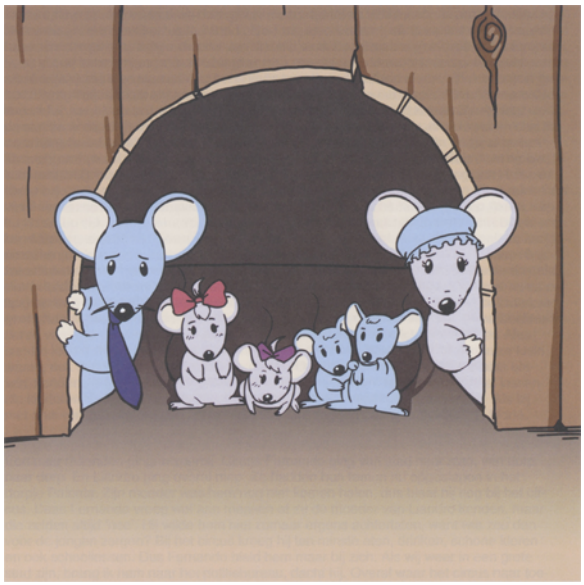

Als het veilig is mag je ernaartoe', legde vader uit. Voorzichtig liepen ze naar het gasfornuis en gingen door een spleet in de oven en vonden inderdaad heerlijke stukjes geroosterd vlees in een pannetje. Ze namen allemaal een klein stukje en

begonnen terug te lopen. ‘Waar is Piepje’, vroeg moeder plotseling. Ze was niet achter ze. Vader liep terug naar de oven en zag Piepje uitgebreid tussen de stukjes vlees zitten, terwijl ze gulzig zat te eten. ‘Heb ik je niet gezegd dat je ons moet volgen. Jij bent altijd zo ondeugend, kom gelijk mee’, zei hij. Ze nam een groter stuk vlees dan wat haar broers en zusje hadden meegenomen. Zonder dat de familie Sandel iets merkte kwamen ze weer in hun huisje onder de kast. Toen ze al binnen waren zagen ze dat Piepje nog een halve meter voor de kast was en met veel moeite het grote stuk vlees meesjouwde. Haar vader hoorde voetstappen en rende snel om haar te helpen. Met vlees en al sleurde hij haar naar binnen. Net op tijd, want daar zagen ze Errol, die een knuffelbeestje kwam halen. ‘Doe dit nooit meer hoor Piepje. Neem niet zo'n groot stuk vlees als je het niet kan dragen. Wees niet zo gierig. Als je dat nog eens doet, mag je de volgende keer niet meer mee’, zei hij boos. Piepje beloofde dat, want ze wilde echt weer terug. Er was zoveel te zien in dat huis en ook veel te eten.

Zo namen vader- en moedermuis de kinderen af en toe mee op hun wandelingen door het huis. Ze vonden het elke keer weer leuk, maar waren ook voorzichtig. Op een dag kregen ze de schrik van hun leven. Nog steeds beefden ze als ze aan die avond dachten. Ze waren weer bezig voedsel te zoeken. De deur van een kast onder het aanrecht was op een kier open. Lompie rook iets in de kast en wipte snel naar binnen om te kijken wat het was. Hij snuffelde rond en zag een pakje met gele blokjes. Hij wist dat het maggiblokjes waren, want vader had eens drie mee naar huis genomen en dat vond hij lekker. Hij probeerde de zak open te knagen, maar oei, wat was dat moeilijk. Z'n tandjes waren nog niet zo sterk. Plotseling werd de deur met een smak dichtgeslagen. Daar zat hij dan, in de kast. Hoe moest hij eruit. Hij keek overal, maar zag geen enkel gaatje waar hij uit kon. Hij begon te zweten, beefde en deed van schrik een poepje. Wat gaat er met mij gebeuren, hoe kom ik eruit. Ik wil terug naar mijn familie, dacht hij. Help, help, piepte hij heel zachtjes. Hij kon niet te hard roepen, want dan zou iemand uit het huis hem misschien horen en ze zouden dan zeker proberen hem te pakken te krijgen. O, wat zullen mijn ouders boos zijn. Ik wilde snel in de kast en er weer snel uit, maar hoe kon ik weten dat ze de deur dicht zouden maken, dacht hij en begon van angst te huilen. Buiten zaten moeder, vader en de andere muisjes ook bang te kijken. Ze hadden gezien dat Lompie in de kast was gegaan en hadden ook gedacht dat hij er weer snel uit zou komen. Toen zagen ze mevrouw Sandel naar de kast toelopen en de deur dichtdoen. Ze dachten dat hij misschien een gaatje zou vinden, waar hij uit zou kunnen komen. Maar ze stonden nu al een hele tijd daar, maar Lompie zagen ze niet. Moedermuis begon te huilen en zei: ‘O, wat vreselijk. M'n arme kind, wat zal hij bang zijn in de kast. Hij is van al mijn kinderen de liefste en nu overkomt dit hem. Al zouden we met z'n allen proberen de deur open te krijgen het zal ons nooit lukken, dat weet ik. O, wat moeten we doen’. Vadermuis troostte haar en zei dat ze rustig moest blijven. Maar zelf was hij ook heel erg ongerust. Bevend zaten ze te wachten. Plotseling hoorden ze voetstappen. Ze zagen meneer Sandel in de keuken komen. Hij nam een theezakje uit een doos en zette de pot met suiker op de eettafel. Hij drukte op een knopje en ze hoorden water borrelen. Dat is de ketel, hij gaat een kopje thee maken, dacht vader. Meneer Sandel bukte zich en deed de deur van de kast, waar Lompie in zat open en nam een kop eruit. Hij maakte de thee klaar en lette verder niet op. Plotseling zagen vader, moeder en de andere muisjes Lompie snel uit de kast komen en naar ze toe rennen.

Hij was er nauwelijks uit of meneer Sandel deed de deur weer dicht. Oei, dat was op het nippertje. Helemaal bezweet en nog bibbe-

rend klampte hij zich vast aan zijn moeder. Hij vertelde wat er gebeurd was en vroeg of ze boos op hem waren. ‘Nee hoor lieverd, dat kon ons allemaal overkomen. We zijn juist blij dat je gezond en wel weer bij ons bent, maar wees voortaan voorzichtiger’, zei moeder en omhelsde hem.

Zo gingen de dagen voorbij in het huis waar ze gratis woonden. Alles was rustig, ze hadden genoeg te eten, hun huisje onder de kast was lekker warm en het belangrijkste was dat niemand ze nog had ontdekt. Ze zouden daar dus kunnen wonen tot ze 100 jaar oud werden. Alleen van de schoonmaakster hadden ze last, met haar pine-oil gedoe en wanneer ze bezig was met de stofzuiger. Gelukkig deed ze dat maar één keer in de week. ‘Ze moeten haar met pensioen sturen, dan hebben we geen last meer van haar’, mopperde Piepje. ‘Doe niet zo dom, als ze haar met pensioen sturen, nemen ze een andere in dienst, dus blijft alles precies hetzelfde. Wees maar blij dat deze de stok van de stofzuiger niet helemaal onder de kast steekt, anders waren we allang in de plastic bak’, zei Miepje heel rustig. ‘Waarmee speel je eigenlijk Piepje?’ vroeg Sjompie. Hij zag dat ze een blauw ding in haar pootjes had. Hij snuffelde eraan. Het rook nogal vies, maar dat vond hij juist lekker. En dat vond Piepje zeker ook, want ze hield het stevig vast. ‘Dat is een sok van Errol. Die heeft hij in onze kamer laten liggen. Hij kwam zijn step halen en trok zijn schoenen en sokken uit. Omdat ik altijd gluur, heb ik het gezien. Toen hij weg was heb ik snel een sok gepakt. Eigenlijk wilde ik ook één van zijn schoenen nemen, maar die was te zwaar’, zei ze. ‘Dat is erg dom van je. Nu gaan ze zeker naar de sok zoeken en misschien kijken ze onder de kast als die daar is. Breng het meteen weg’, zei Sjompie. ‘Laat mij nog even eraan knabbelen, dan leg ik het wel terug’, zei ze. Dat deed ze, maar toen waren er drie gaten in de sok.

Op een keer waren hun ouders in de ochtend weg om op bezoek te gaan bij de buren, waar ook een muizenfamilie woonde. Toen ze thuiskwamen zagen de kindermuisjes meteen dat er iets aan de hand was. Moeder was bleek en vader keek heel ernstig. Ze durfden niets te vragen en bleven in een hoek zitten. Ze hadden deze keer geen lekkers meegebracht, niet eens een blad uit een boek of een strikje van Susan. Helemaal niets. En dat vonden de kinderen vreemd. Plotseling begon vadermuis te praten en zei: ‘Kinderen er is een probleem, een groot probleem. Meneer en mevrouw Sandel weten nu dat er een muizenfamilie in hun huis woont. Toen we naar huis kwamen hebben we ze horen praten. Meneer zei dat delen van zijn boeken afgeknaagd waren, dat de veters van zijn schoenen waren doorgebeten en dat hij zijn scheerkwast nergens kon vinden. Mevrouw vertelde dat ze had ontdekt dat sommige kleren gaten hadden en haar poederkwast aan stukken was gebeten. Ze miste ook maggiblokjes en had een pak koek gevonden, dat ze nog niet had opengedaan, maar waaraan geknabbeld is. De schoonmaakster had haar gezegd dat ze muizenpoep in de keukenkast had gezien en dat ze de sok van Errol in de speelkamer had gevonden en er drie gaten in waren. Als er aan boeken, sokken en andere dingen geknaagd wordt en er muizenpoep in huis is mevrouw, dan zijn er ook echte muizen hier. Dat weet ik zeker. U moet er snel wat aan doen, want misschien zijn het nu nog niet zoveel, maar voor u denkt is het een hele familie, met alle ooms, tantes, oma's, opa's, neven en nichten, had ze nog gezegd. Je hebt gelijk Betsie, hoorden we mevrouw Sandel zeggen. Ik ga er wat aan doen. ‘Wat gaat ze doen, wat gaat ze doen. Gaat ze

muizenvallen zetten?' vroegen Sjompie, Miepje, Lompie en Piepje tegelijk. Ze waren vreselijk bang. 'Nee, geen muizenvallen, maar iets dat nog erger is', zei vader. Hij vertelde

verder dat mevrouw had besloten een grote kat in huis te nemen. Een zwarte, die ze van een vriendin kon krijgen. Ze wilde hem eerst niet, maar nu er zo te zien muizen in het huis waren, zou ze hem gaan halen. Morgen al. Ze vond het ook erg dat ze Errol een standje gegeven had, terwijl hij zei dat hij geen gaatjes in zijn sok had gemaakt. Geschrokken keken de kindermuisjes hun ouders aan. Vader had hun eens verteld dat de kat één van hun grootste vijanden is. Ze hadden er zelf nog nooit één gezien, maar vader had gezegd dat het een groot beest is, wel duizend maal zo groot als zij. Hij heeft een grote kop met snorharen, groene ogen en spitse oren. En z'n poten zijn groot en hebben scherpe nagels. Als hij een muis in zijn poot krijgt, kan hij die heel erg veel pijn doen. En nu zou mevrouw zo'n kat in huis nemen om zo hun muizenfamilie te verjagen of zelf op te eten. ‘O, o, wat een probleem. Wat moeten we doen’, zeiden de muisjes. Ze kropen dichter bij hun ouders, zo bang waren ze. ‘Rustig, rustig. Als we nog voorzichtiger zijn, kunnen we toch nog hier blijven wonen. De opening onder de kast waar we zijn is smal, dus kan de kat er niet onder. Jullie moeten nu heel erg braaf zijn. Je moeder en ik zullen zoveel mogelijk voor voedsel zorgen. Blijven jullie maar hier, dan kan er niets gebeuren. Jullie hebben hier genoeg ruimte om te spelen’, zei vader. Ze waren nu een beetje gerustgesteld en rilden niet meer zo erg. Alleen Piepje was niet tevreden. Ze was ook wel bang over wat ze gehoord had, maar de hele dag thuisblijven, dat vond ze toch wel erg. Ze hield van de uitstapjes door het huis. Ze had nu wel een beetje spijt dat zij meneer zijn veters had stukgebeten en dat ze ook aan zijn boeken had geknaagd. Maar hij had zijn schoenen ook zomaar laten slingeren, dus had ze gedacht dat hij ze niet meer zou dragen. En dat hij zo boos was over die boeken begreep ze niet. Zij en haar broers en zusje hadden toch maar kleine stukjes afgebeten en niet het hele boek opgegeten? Ze vond hem echt kinderachtig om daarom boos te worden. Dat ze gaatjes in Errol zijn sokjes had gemaakt, vond ze wel erg. Nu had hij een standje gehad terwijl hij niets had gedaan. Als ze hem om vergiffenis kon vragen had ze het zeker gedaan, want ze hield toch van die jongen. Gelukkig had ze die pop van Susan niet gebeten, dat zou nog erger zijn, want Piepje wist dat Susan erg veel van haar pop hield. Maar zij was niet alléén de schuldige van al deze dingen, want haar broers en zusje hadden ook ondeugende dingen uitgehaald. Zelfs vader en moeder, want die brachten ook spullen mee naar huis, zoals de scheerkwast van meneer, de lapjes stof en maggiblokjes van mevrouw. Maar zij en haar familie hadden het niet met opzet gedaan. Ze moesten toch ook eten? En ze hadden toch ook spullen nodig om mee te spelen? Ik zal de schoonmaakster nooit vergeven dat ze mevrouw zo heeft opgehitst. Wat zal het nu saai worden. Aan dat alles dacht Piepje. Haar broers en zusje waren er al aan gewend dat ze nu meer thuis moesten blijven, maar zij zat de hele dag te klagen en te klagen.

Een keer toen hun ouders weer op bezoek waren bij de buren, besloot Piepje om even van onder de kast te kruipen om een wandelingetje door het huis te maken. Ze verveelde zich. Als ze heel voorzichtig deed, zou er niets gebeuren, dacht ze. Rond vijf uur in de middag, toen haar broers en zusje een dutje deden, kroop ze stilletjes weg. Ze liep langs de wand van de kamer en kwam in de woonkamer terecht. Ze zag dat mevrouw bezig was te borduren terwijl ze naar de radio luisterde. Meneer lag lekker lui op de ligbank en vertelde zijn vrouw een of ander verhaal. Ze lachte. Susan speelde met haar pop en Errol was bezig in een schrift te schrijven. Eigenlijk zijn

het leuke mensen, vond Piepje. Ze zou voor altijd bij ze willen blijven wonen, vooral als ze nooit meer een schoonmaakster in huis zouden hebben. Ze liep naar de keuken om te kijken of ze iets te eten kon vinden. Ze

rook kaas, ja, dat was de geur van kaas. Ze had al in geen weken kaas gegeten. Ze ging op zoek. De geur kwam van de eettafel. Ze klom langs de poot van de tafel en zag dat er inderdaad kaas op een blad was. Maar o, ze hadden een glazen deksel erop gezet. Hoe zou ze dat deksel moeten weghalen om een stuk kaas te nemen? Dat zou ze niet kunnen, daar had ze nooit de kracht voor. Ze snoof aan het deksel en begon te watertanden. Alleen de geur kon ze ruiken, maar de kaas kon ze jammer genoeg niet eten. Dan maar niet, dacht ze. Teleurgesteld zakte ze weer naar beneden en keek om zich heen. Alle deuren van de keukenkasten waren gesloten. Ze ging in de oven, maar zag geen enkele pan of schaal, dus daar was er ook niets te vinden. Ze liep verder en kwam in het washok terecht maar had geen zin om daar te blijven want de wasmand was leeg. Ze trippelde naar de logeerkamer maar wist dat ze daar eigenlijk geen lekkers zou vinden. Er waren geen gasten, de kamer was leeg. Geen gasten dus ook geen hapjes. Ze wilde net uit de kamer lopen, toen ze plotseling een groot zwart beest voor zich zag staan. Hij had zijn rug hoog naar boven getrokken en ze kon zijn scherpe tanden duidelijk zien. Zijn groene ogen keken haar boos aan. Hij maakte een grauwend geluid en stond maar naar haar te kijken. Oei, dat is de kat. De kat die mevrouw in huis had gehaald om de muizen te zoeken. De kat waarover haar vader had verteld. De kat die haar, als hij haar in zijn klauwen had, zou doodknijpen. Ze begon te beven van angst en wist niet wat te doen. De kat maakte een beweging in haar richting. Snel sprong Piepje opzij. Ze had geluk. Zijn poot was bijna op haar terechtgekomen. Ze rende door de kamer, botste tegen de muren, maar waar ze ook ging, de kat bleef achter haar aankomen. Hij grauwde en stak elke keer zijn poot uit om haar te pakken. Ze rilde van angst, kroop onder het bed, maar de kat kroop achter haar aan. Ze probeerde in de klerenkast te komen maar die was op slot. Ze zag de kaptafel en sprong erop en weer zat de kat haar achterna. Door al dat geren werd ze zo moe en kon bijna niet ademen. Haar kopje deed ook pijn, doordat ze tegen de muur was aangekomen. Toen ze het al bijna wilde opgeven zag ze tussen het bed en een kleine kast een smalle spleet. Ze kroop in de spleet en verschool zich erachter. De kat kwam voor de spleet staan en bleef haar boos aankijken. Hier ben ik voorlopig veilig, want hij is zo groot dat hij niet door de spleet kan, dacht ze. Maar hij bleef zitten en op haar loeren. Piepje keek naar hem en beefde nog steeds, al wist ze dat hij haar nu niet zou kunnen pakken. Ga weg, lelijke kat, ga weg, laat me met rust, dacht ze bibberend. Maar de kat dacht er helemaal niet aan om weg te gaan. Ze moet er eens uitkomen, dan pak ik haar, dacht hij en ging rustig voor de spleet liggen. O, wat gaat er met mij gebeuren. Was ik maar niet zomaar weggelopen, dacht Piepje.

Ondertussen waren haar ouders thuisgekomen en hoorden van de andere muizenkindertjes dat Piepje er niet was. ‘Ze is zeker een wandeling door het huis gaan maken. We hebben het verboden, maar natuurlijk is zij het weer die ongehoorzaam is. Ik zal haar maar gaan zoeken’, zei vader. Voorzichtig liep hij door het huis. Hij keek overal, maar zag haar nergens. Ze was niet in de woonkamer, niet in de keuken, niet in de studeerkamer en ook niet in het washok. Dat waren de plaatsen waar er meestal iets te eten was. Hij begon nu ongerust te worden. Waar kan ze zijn? dacht hij. Hij liep langs de slaapkamers en maakte zachte piepende geluidjes, maar kreeg geen antwoord terug. Hij was al bijna door alle plekken gerend toen hij aan de logeerkamer dacht. Voorzichtig liep hij er naar toe. Hij gluurde door de half geopende deur en tot zijn grote schrik zag hij de zwarte kat voor een kleine kast

liggen. Hij sliep niet, maar keek naar iets. Vader muis luisterde aandachtig en hoorde het angstige gepiep van zijn dochter. O, ze zit in de val. De

kat gaat daar blijven tot ze van vermoeidheid of honger eruit zal komen. Dan pakt hij haar zeker en ben ik mijn kleine meid kwijt. Ik moet iets doen, al is ze nog zo ondeugend, dacht hij. Hij begon van angst ook te zweten. Rustig, rustig, denk goed na wat te doen, sprak hij tot zichzelf. Toen kreeg hij een idee. Zachtjes liep hij naar de mand met borduurspullen van mevrouw Sandel. Zonder dat ze het zag nam hij een bolletje garen en liep ermee naar de logeerkamer. Hij hield het uiteinde in zijn poot en rolde de bol naar de kat toe. Hij maakte piepende geluidjes zodat zijn dochter zou begrijpen dat hij er was om haar te helpen. Hij hoopte dat ze het zou horen. Vadermuis wist dat katten graag met bolletjes garen speelden, dus was dit de enige manier hoe hij zijn dochter kon redden. De kat zag het bolletje, keek ernaar en dacht: moet ik blijven wachten op het muisje of met het bolletje spelen. Vader trok langzaam aan het touw en het bolletje rolde naar voren. De kat stond nu met zijn rug naar Piepje. Ze deed voorzichtig een paar stapjes naar voren en zag hoe de kat langzaam achter het bolletje aanliep. Ze had het gepiep van haar vader begrepen en zonder dat de kat het zag, rende ze de deur uit. Daar zag ze haar vader staan. De kat was Piepje helemaal vergeten en speelde naar hartelust met het bolletje garen. Hij zal zeker op zijn kop krijgen als mevrouw Sandel dat ziet, dacht vadermuis. Snel bracht hij Piepje naar hun huisje onder de kast. Ze beefde en huilde en vroeg haar ouders haar te vergeven. Ze was nog nooit zo bang geweest en wist nu zeker dat ze haar gedrag zou veranderen.

Toen alles weer rustig was, riep vader ze bij elkaar en zei: ‘We wonen hier al een hele tijd, we hebben een leuk huis, goed te eten, hoeven geen huishuur te betalen en de mensen hier zijn ook lief’. ‘Behalve de schoonmaakster’, zeiden de kleine muizen. Vader ging verder: ‘We hebben wel wat vervelende dingen met ze uitgehaald, maar wij muizen mogen toch ook wel wat plezier hebben? Maar nu ze een kat in huis hebben zal het heel moeilijk worden om hier te blijven. Jullie worden ook groter en kunnen niet de hele dag thuisblijven. Ik heb besloten dat we gaan verhuizen’. ‘Verhuizen? Waar naartoe dan vader?’ vroegen de kindertjes tegelijk. ‘We zullen in het berghok, buiten op het achtererf gaan wonen. De familie Sandel komt niet zo vaak daar. Meneer komt één keer in de maand de grasmaaier halen om te maaien en mevrouw komt er af en toe in om haar fiets te nemen, als er eens een fietstocht gehouden wordt. Daar bergen ze dingen op die ze niet elke dag gebruiken. Het is een goede plek om te wonen. Ik ben er al een paar keren in geweest. Er is ook een mooie grote kast in het berghok en daaronder kunnen we gaan wonen. We zullen proberen alles netjes te houden. Natuurlijk moeten we ook eten. Ze hebben een vuilniston buiten en het deksel heeft kleine gaatjes. Ik zal dan uit de ton etensresten halen. Die zullen er zeker zijn want Susan eet nooit alles op wat haar moeder voor haar opschept. Voor de kat hoeven we ook niet bang te zijn, want die is zo deftig dat hij alleen maar op zijn kousenvoetjes door het huis wil rondlopen. Misschien brengt mevrouw hem terug vanwaar hij komt, als ze merkt dat hij nog geen enkele muis gevangen heeft. En de schoonmaakster zal ons ook niet meer lastig vallen want zij werkt alleen in het woonhuis. We blijven rustig in het hok, dat lijkt me een veilige plek’ legde vader uit. ‘Wat denken jullie ervan?’ vroeg hij. ‘Dat is geen gek idee, papa. Je hebt gelijk. Het is leuk in het huis van de familie Sandel, maar we mogen ze geen problemen meer geven. We gaan ze wel missen’, zei Piepje en de andere muizenkinderen vonden dat ook. ‘Maar dat hoeft geen probleem te zijn. Meneer en mevrouw komen er af en

toe, Susan en Errol fietsen graag op het erf, dus zullen we hen toch nog kunnen zien. En Piepje, wees voortaan tevreden met wat je hebt en ook niet zo nieuwsgierig. Zorg ervoor dat je voorzichtig bent bij alles wat je doet', zei vader. Ja, papa, dat

beloof ik en ik zal ook proberen niet teveel aan de spullen in het berghok te knagen', antwoordde ze. Zo verhuisde de muizenfamilie uit het woonhuis van de familie Sandel.

Alicia en de vogel met de gouden vleugels

In een schitterend paleis in Paradijsland woonde een kleine prinsesdie Alicia heette. Ze had prachtige bruine krullen en grote bruine ogen. Het paleis was heel groot met veel torens. Het had een toverachtige tuin, met bomen en bloemen die de koning en koningin uit alle delen van de wereld hadden gehaald. Overal stonden fonteinen, waar gekleurde lampen in waren, zodat het leek alsof er water in verschillende kleuren uitkwam. In een ronde vijver omringd door sierstenen en grote glazen knikkers, met daartussen allerlei soorten varens, zwommen de prachtigste vissen. Je had er gele met zwarte strepen, rode met witte randjes bij de ogen, paarse met lange vinnen die op haren leken, hele platte zwart-witte maanvissen en groene met een witte bobbel op hun kop, waardoor het leek alsof ze een kroontje droegen. Het was heel mooi om te zien. Een deel van het erf was gemaakt alsof het een klein pretpark was. Een treintje reed op een echte rail rond, er was een orgeltje dat sprookjesliederen afdraaide, een carrousel met paarden, zwanen en konijnen waar je op kon zitten en ronddraaien. Onder een boom hingen schommels met slingers van bloemen. Een glijbaan, poppenhuisje, ballenbak waren er ook en nog andere spelletjes waar kleine kinderen van houden. Als kind van een koning en koningin was Alicia dus een prinsesje. Ze had veel prinsessenjurkjes, schoentjes, sokjes en een mooie kamer, een echte prinsessenkamer. Overal in het paleis zag je grote spiegels, glinsterende tegels, schilderijen en stoelen die glommen alsof ze van goud waren. Als ze uitgingen reden ze in een koets, die getrokken werd door vier witte paarden. Alicia's huis was zo mooi en ze had zoveel mooie spullen, maar toch voelde zij zich eenzaam. Wil je weten waarom? Dat zal ik je vertellen.

Omdat ze een prinsesje was, mocht ze niet met de gewone kinderen van de buren spelen. De buren woonden wel ver, want het erf van het paleis was zo groot, dat je lang moest lopen voordat je hun huizen zag. Als ze met haar ouders in de koets reed om naar familie of kennissen die ook koningen, koninginnen, prinsen en prinsesjes waren, op bezoek te gaan, keek ze altijd naar buiten. Ze reden vaak door dorpen en langs boerderijen om bij een ander paleis te komen. Ze moest ook altijd heel netjes zijn. Haar jurkjes, schoentjes en sokjes mochten nooit vies worden. Haar haren waren altijd netjes gekamd en als ze vuile handjes had, dan werden papa en mama boos. Daarom droeg ze meestal kleine handschoenen. Ze hield van die ritjes. Niet alleen omdat ze andere prinsjes en prinsesjes zou ontmoeten met wie ze kon spelen, maar vooral om wat ze zag op de boerderijen en in de dorpen. Daar liepen de meeste meisjes rond in vrolijke jurkjes en de jongens droegen korte broekjes en geruite hemden of truitjes. Ze hadden open schoenen aan, vaak zonder sokken. Sommigen hadden roze wangetjes van het spelen in de zon. De meisjes deden aan touwtjespringen, zaten in het gras onder de bomen kettinkjes van kralen en bloemen te maken, of speelden met een kleine kat of hond. De meeste jongens renden achter een bal aan, plukten met een lange stok waaraan een zakje zat, vruchten van de bomen of speelden met kleine auto's. Anderen hadden een vlieger in de lucht, die ze heel wat figuren lieten maken door aan het touw te trekken. Sommigen waren bezig te knikkeren of reden op een step, dwars door het weiland. Enkele jongens en meisjes zaten in een zandbak en maakten van zand en water leuke kasteeltjes of zandkoekjes. Alicia keek altijd haar ogen uit als ze dit alles zag. Wat zou het leuk zijn om samen met deze kinderen te spelen. De ouders van de kinderen zaten op banken rond de plek waar ze speelden te praten, terwijl ze op de kinderen letten. En wat Alicia het

leukst vond was dat de kinderen niet zo vreselijk schoon waren. Door al dat spelen hadden ze zand aan hun handjes, hadden hun kleertjes hier en daar wat watervlekjes

en was het haar van sommige meisjes een beetje verward. Van enkele jongens hing het hemd of de trui half uit hun broek. Ook zaten er plukjes gras in hun haar. Maar wat zagen ze er fris en vrolijk uit. Ze renden, speelden en lachten aldoor. Alicia kon ze niet goed verstaan, omdat de wielen van de koets lawaai maakten. Bij haar was dat anders. Zij moest er altijd piekfijn uitzien, netjes lopen, niet te luid lachen of praten en haar gezicht en handjes mochten niet vies zijn. Alicia was gewend dat te horen. Als ze bij de andere prinsjes en prinsesjes op bezoek was, deden ze ook wel spelletjes, maar alles leek precies zoals bij haar thuis. Zij hadden ook van die toverachtige tuinen, waren ook keurig gekleed en moesten zich ook netjes gedragen. Alicia voelde zich steeds ongelukkiger. Vooral als ze aan de kinderen van de boerderijen en dorpen dacht. Die konden echt plezier maken, naar hartelust ravotten, af en toe kattenkwaad uithalen en hoefden niet bang te zijn een standje te krijgen als ze met zand of modder speelden. Ze wist dat gewone kinderen juist heel graag een prins of prinses wilden zijn, omdat ze dachten dat koningskinderen altijd gelukkig waren, mooie spullen hadden, in een paleis woonden en in een koets rondreden. Maar die kinderen wisten niet hoe saai het soms kon zijn en aan hoeveel regels prinsen en prinsessen zich moesten houden. Ze zouden juist blij moeten zijn dat ze geen kinderen van een koning en koningin waren. Hun ouders hadden zeker ook wel regels waaraan zij zich moesten houden, maar ze wist zeker dat die niet zo streng waren. Dat alles dacht Alicia. Als ze in haar kamer was, zat ze vaak bij het open raam naar buiten te kijken en deed, in gedachten, alsof ze met die kinderen speelde. Ze zag zichzelf huppelen en rennen met ze, kettinkjes maken of gewoon met water gooien. Ze mocht ook met de kat spelen en de jongens leerden haar vliegeren. Ze keek dromerig voor zich uit en wilde erg graag, al was het maar voor één keer, dit echt meemaken.

Op een dag toen ze weer zo zat te dromen, zag ze in de boom tegenover het raam een vogel zitten. Ze vond het vreemd, want deze vogel had ze nog nooit gezien. Hij was wit en had vleugels, die goudkleurig waren. Op zijn kop had hij iets, dat op een kroontje leek en hij was heel groot. Hé, deze vogel ken ik niet. Maar hij is wel mooi en bijzonder, dacht Alicia. Hij keek haar aan en vloog weg. Maar na die dag zag ze hem elke keer weer als ze uit het raam keek. Niet op een andere boom maar steeds op dezelfde. Toen ze op een dag weer voor het raam zat, zag ze hem weer. Maar deze keer vloog hij niet de andere kant uit, maar kwam op haar af. Ze was even bang, maar hij kwam rustig op de rand van het raam bij haar zitten en keek haar aan. Ze vond hem, al was hij zo groot, toch wel lief. Plotseling begon de vogel te praten. ‘Lief prinsesje, ik zie je al zo vaak dromerig naar buiten kijken. Ik weet zeker dat er iets met jou aan de hand is. Wil je het aan mij vertellen?’ Alicia schrok. Hoe kan een vogel praten, dacht ze. Ze durfde eerst niets te zeggen. Maar hij bleef haar aankijken en omdat ze niemand had aan wie ze kon zeggen waaraan ze dacht, begon ze hem te vertellen over de kinderen die ze zag, wanneer ze met haar ouders langs reed. Hoe ze hier in het paleis wel alles had, maar niet echt kon spelen en dat ze heel, heel graag, al was het maar voor één keer, met die kinderen wilde spelen. Toen vertelde hij haar iets dat zij niet kon geloven. Hij zei: ‘Ik ben geen gewone vogel. Een goede fee heeft mij naar jou toegestuurd. Ze kan zichzelf in een vogeltje veranderen en heeft naast de koets gevlogen. Ze heeft gezien hoe je naar die spelende kinderen op de boerderij en in het dorp keek. Ze weet ook dat je alles hebt, maar niet gelukkig bent en graag met die kinderen wil spelen. Ze heeft mij gestuurd om zeker te weten

of dat jouw wens is en dat heb je nu zelf aan mij verteld'. Toen hij zag hoe verdrietig ze was, zei

hij, dat hij naar de fee zou gaan om te vragen hoe zij toch eens met de kinderen kon spelen. ‘Ik kom morgen terug, dan vertel ik je het wel’, zei hij en vloog weg.

De volgende dag wachtte Alicia vol ongeduld op hem. Ze was nieuwsgierig en wilde graag weten wat de fee gezegd had. Toen de vogel er was vroeg ze meteen: ‘Wat heeft ze gezegd?’ Toen zei de vogel dat de fee een leuk jurkje en sandalen iets verderop bij een struik zou laten. Hij zou haar dan op zijn sterke vleugels ernaartoe vliegen, zodat ze die kon aantrekken en hij zou haar daarna naar de kinderen brengen. Als ze genoeg gespeeld had, zou hij haar weer naar het paleis terugbrengen. ‘Zal dat echt kunnen?’ vroeg Alicia. ‘Ja kom, ik heb sterke vleugels en kan goed vliegen. Wees maar niet bang, je wilt dat toch graag?’ zei de vogel. ‘Ja, ja, dat zal ik erg leuk vinden’, zei ze. Voorzichtig ging ze op de vogel zitten. ‘Hou mij maar goed vast en niet bang worden, je zal zien dat vliegen ook leuk is’, zei de vogel. En zo vloog hij weg, met Alicia op zijn rug. Bij de kleine struik zette hij haar voorzichtig neer en wachtte tot zij de jurk en sandalen had aangetrokken en bracht haar naar de boerderij. Hij vloog naar beneden en zonder dat de andere kinderen het zagen, zette hij haar op het zachte gras achter een boom. Langzaam kwam ze van achter de boom, steeds dichterbij de plek waar de kinderen speelden. Toen ze haar zagen, keken ze haar nieuwsgierig aan. ‘Wie is zij, ik ken haar niet’, hoorde ze eentje zeggen. Alicia wist dat ze niet mocht jokken, maar wilde zo graag met ze spelen dat ze dat even vergat, dus zei ze: ‘Ik ben pas hier komen wonen, mijn huis is iets verder en ik wil graag met jullie spelen. Mag dat?’ De kinderen vonden haar leuk en omdat ze het zo lief vroeg, zeiden ze: ‘Ja kom maar, we zullen het aan onze ouders vragen’. Die vonden het goed, maar zeiden wel aan Alicia dat ze de volgende keer haar ouders maar moest meenemen, zodat ze dan kennis met hen konden maken. Ze knikte en dacht in zichzelf wat ze zouden zeggen als ze wisten dat ze een prinses was. Maar ze zette die gedachte snel van zich af, ze wilde vandaag gewoon een boerenkindje zijn.

Alicia speelde naar hartelust met de kinderen. Ze maakte zand-koekjes, sprong ook touwtje, leerde kettingen van kleine bloemen maken en probeerde vruchten met de plukker uit de bomen te halen. De jongens leerden haar vliegeren en ze mocht ook met hun auto's spelen. De kat vond ze grappig, al keek hij haar een beetje vals aan, omdat hij haar niet kende. Ze genoot van het spelen. Dit is echt lol hebben, dacht ze. Ze keek naar haar handen en voeten die vol nat zand waren en ook haar jurkje was een beetje vies geworden. Ze holde samen met de jongens achter de bal aan. Ze lachten haar uit omdat ze vaak naast de bal trapte en pats-boem op het gras viel. Maar dat vond ze niet zo erg. O, wat was dat leuk. Nu even niet eraan denken dat ze er keurig en piekfijn uit moest zien. Toen hoorde ze de ouders in de handen klappen en de kinderen roepen. Alicia begreep dat het nu afgelopen was en dat iedereen naar huis moest. Zij dus ook. Wat jammer, ze had nog uren willen doorspelen. Ze groette iedereen en liep terug naar de boom, waar de vogel op haar wachtte. Opgewonden vertelde ze hem hoe leuk het was om heel even geen prinses te zijn, maar een gewoon meisje. De vogel bracht haar terug naar de struik om haar prinsessenjurk, schoentjes en sokken weer aan te trekken. Maar eerst waste ze haar handjes en voetjes in een kleine beek, dicht bij de struik. Toen ze weer aangekleed was, vloog de vogel met Alicia op zijn rug, terug naar het raam van haar kamer. ‘Bedankt, lieve vogel, dat je

mij gebracht hebt. En bedank de goede fee ook voor mij. Ik heb een heel leuke dag gehad', zei ze. En de vogel vloog weg.

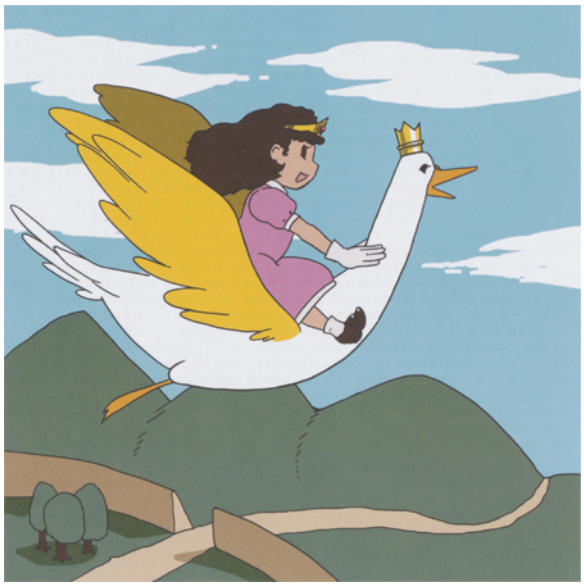

Alicia was niet zo lang weg geweest, dus hadden de koning en koningin niet door dat ze er niet was. Ze dachten dat ze sliep. Maar omdat ze over een half uur aan tafel moesten, kwam haar moeder haar wekken om in bad te gaan. Ze deed alsof ze sliep. Haar moeder maakte haar zachtjes wakker en pakte haar hand vast. ‘Kom Alicia, je moet eerst baden voor je aan tafel gaat, dat weet je toch? Kom maar’, zei de koningin. Plotseling bleef haar moeder stokstijf staan en keek haar aan. ‘Alicia, wat is er met jou gebeurd?’ vroeg ze. ‘Niets mama, waarom vraagt U dat?’ zei ze. ‘Kijk naar je gezicht. Er zit modder op je wang’. Ze kwam dichterbij en schrok weer. ‘En je haar, het zit vol zand en je strik is losgeraakt’, zei haar moeder. De koningin nam een spiegel en gaf die aan Alicia. Oei, mama had gelijk. Nu zag ze de modder ook en ook het zand. Toen ze haar handen en voeten in het beekje had gewassen wist ze niet, dat er nog modder op haar gezicht was en dat haar strikje losgeraakt was. En ze had het zand ook niet gevoeld. O, dat was een

probleem. ‘Hoe is dat gebeurd? Hier speel je toch nooit met modder of zand. Hoe komt het dan dat je het op je gezicht en haren hebt? Kom op, vertel’, zei haar moeder. Ze wist niet wat te zeggen en stotterde maar wat. ‘Ik, ik weet het niet mama, het is zomaar gebeurd’, zei ze. ‘Dat kan toch niet, vertel wat is er gebeurd’, zei de koningin. Omdat haar moeder het maar door bleef vragen en ze niet gewend was te jokken, begon Alicia te huilen en vertelde wat er gebeurd was. Natuurlijk wilde haar moeder het niet geloven, maar toen ze naar buiten keek zag ze inderdaad een grote vogel met goudkleurige vleugels in de boom zitten. Ze liep naar het raam om het te sluiten en de vogel vloog gelijk weg. Toen de koningin zag hoe groot hij was als hij zijn vleugels uitspreidde, begon ze te twijfelen. Het zou echt kunnen dat zo'n grote vogel een klein meisje kon overvliegen naar de boerderij. Hij zag er sterk uit. Ze vertelde de koning wat er gebeurd was en die besloot een jager in dienst te nemen, die de vogel moest doodschieten.

Dat de koningin het raam van Alicia's kamer voortaan dichthield, zag de vogel al vanuit de verte. Hij vond het vreemd en eigenlijk een beetje ondankbaar van haar, dat zij hem nu niet meer wilde zien. Hij had haar toch naar de kinderen gebracht om te spelen? Waarom mocht hij dan niet meer bij haar komen? Hij verschool zich achter de grote takken van de boom en wachtte af of het raam open zou gaan. Maar omdat dat niet gebeurde, vloog hij weg. De goede fee, die hem gestuurd had om haar wens te vervullen, wist ondertussen dat de koning de vogel wilde laten doodschieten. Ze vloog vlug naar hem toe, vertelde het aan hem en zei dat hij voorlopig niet naar de boom moest. Hij schrok, maar was ook verdrietig, want hij wilde Alicia graag weer zien. Ze was zo lief. ‘Wees niet verdrietig vogel, je weet toch dat ik een toverfee ben. Ik zal voor een oplossing zorgen. Als het zover is hoor je wel van me’, zei ze.

Ondertussen was de jager elke dag bezig de vogel te zoeken om hem dood te schieten. De koning werd steeds bozer, als hij kwam vertellen dat de vogel er niet was. ‘Hoe kan hij er niet zijn? De prinses heeft toch zelf gezegd dat hij elke dag in de boom komt zitten?’ vroeg de koning. De jager wist zich geen raad. Maar hoe lang en goed hij ook keek, een grote vogel zag hij niet. De koning en koningin zaten een keer op het terras van het paleis toen de knecht kwam melden dat er een koets, met een vrouw erin, voor de poort stond. Ze wilde graag de koning en zijn vrouw spreken. Ze waren nieuwsgierig, want ze verwachtten vandaag geen bezoek, dus gaf de koning de opdracht haar door te laten. Toen de koets voor het terras stopte, stapte een mooie jongedame uit, met lang blond haar en mooie blauwe ogen. Ze had een prachtige lange witte jurk aan, waarop roze bloemen waren geborduurd en ze droeg zilveren schoentjes. Ze begroette de koning en zijn vrouw met een kniebuiging, zoals het hoorde. De koning zei haar plaats te nemen en vroeg wie zij was en waarom ze naar het paleis was gekomen. Ze keek hen aan en met een zachte stem zei ze dat ze Violette heette en dat ze ook een koningin was en ook een paleis had. Zij was de koningin van de feeën en haar paleis stond in Elfenland. Ze zei dat ze zichzelf in een fee, vogel of zelf in een mens kon veranderen, net als al de andere feeën in haar paleis. Hun op-

dracht was om speciaal uit te kijken naar kinderen die verdrietig waren en ze te helpen, al is het maar voor één keer, echt gelukkig te zijn. En zo heeft zij Alicia vaak bij het raam zien zitten. Ze heeft als een vogel naast de koets gevlogen als ze uitreden en heeft gezien hoe verlangend Alicia naar de jongens en meisjes keek die op de boerderij speelden. Ze wist dat Alicia een wens had en dat was, dat ze heel graag ook met die kinderen wilde spelen. Om haar te helpen voor één keer met gewone kinderen te spelen, had ze de grote vogel, die eigenlijk een elfenprins was, gevraagd haar te helpen Alicia ernaartoe te vliegen. Zij, de koningin van de feeën, heeft zelf gezien hoe ze genoten heeft en helemaal opbloeide. De koning en koningin luisterden geboeid naar wat ze vertelde. Maar de feeënkoningin ging verder. Met haar mooie blauwe ogen keek ze hen nog steeds aan en zei: ‘Ziet u niet, Zijne Majesteit, dat Alicia ongelukkig is? Ze heeft alles wat haar hartje begeert, maar toch mist zij iets heel belangrijk. En dat is om gewoon kind te zijn. Ze weet dat ze later, als ze ouder is, een belangrijke vrouw zal zijn, maar nu is zij nog een kind. Een kind dat ook graag leuke dingen wil doen. Ik begrijp dat u haar een goede opvoeding wilt geven. Maar gunt u haar de jeugd die ze nu heeft. Laat haar op een normale manier kind zijn. Ik weet, dat ze als ze groot is, haar taak als koningin ook goed zal vervullen, maar neemt u deze mooie kinderjaren niet van haar af. Als koning en koningin van Paradijsland kan ik u niet zeggen wat te doen, maar toch wil ik u vragen uw paleis op bepaalde tijden open te stellen voor enkele kinderen die met Alicia hier kunnen spelen. U zou haar ook af en toe naar de boerderij kunnen sturen om daar met de kinderen te ravotten. Spelen met wat water en zand, een vlieger de lucht in laten of knikkeren kan toch geen kwaad? En een jurkje of gezichtje dat door het spelen vies is geworden kan toch weer schoongewassen worden? Kunt u zich voorstellen hoe gelukkig u uw dochter kan maken door dat voor haar te doen? Denkt u maar erover na’. Ze stond op, maakte een kniebuiging en foef..... weg was de koets en weg was de vrouw. De koning en zijn vrouw zagen alleen een mooie witte fee wegvliegen. Ze keken net zolang naar de fee tot ze achter een boom verdween.

Ze zaten een hele tijd stil en zeiden niets. Plotseling keerde de koning zich om en plaatste zijn hand op die van zijn vrouw. ‘Dit lijkt wel een droom, die mooie vrouw die daarnet hier zat en als een fee is weggevlogen. Je hebt haar toch ook gezien?’ vroeg hij. De koningin knikte. ‘Als jij er niet bij was, zou ik twijfelen of alles wel echt was’, zei hij. Hij dacht aan wat de fee gezegd had. ‘Die mooie dame heeft gelijk, we houden van Alicia, maar ze is niet gelukkig. We hebben haar de mooiste kamer, speelgoed en alles gegeven wat we dachten dat ze graag wilde. Maar we hebben nooit echt goed gekeken of ze gelukkig was. Die vrouw heeft mijn ogen geopend. Wij behandelen haar alsof ze al groot is en vergeten dat ze nog maar een klein meisje is, dat ook van de gewone dingen wil genieten. Onze ouders hebben ons ook streng opgevoed, maar dat is al lang geleden. Nu leven we in een andere tijd, waar alles niet hetzelfde blijft. Wij moeten meegaan met de tijd en ons aanpassen. Natuurlijk kan Alicia er niets aan doen dat ze een prinses is en ze zich aan de regels van het paleis moet houden. De fee heeft mij een goede raad gegeven. Ik ga hier wat veranderingen aanbrengen. Ben jij het met mij eens, mijn lieve koningin?’ vroeg hij. ‘Ja, ik moet ook steeds aan de fee denken en vind ook dat ze gelijk heeft. Wij dachten het beste voor ons kind te doen, maar je hebt gelijk mijn geliefde koning, we moeten nu wat veranderingen in Alicia's leven brengen’, antwoordde ze.

De koning gaf als eerste de opdracht aan zijn knechten om, op een deel van de tuin van het paleis een enorm pretpark aan te leggen, met meer draaiorgels, treinen, carrousels, poppenhuisjes, zandbakken en nog heel veel andere spelletjes, waarvan kinderen houden. Hij huurde ook clowns, met rode neuzen, die erg grappig waren en liet tentjes bouwen waar er lekkere koekjes, chocolade, suikerspin en drankjes te krijgen waren. Toen alles af was, stuurde hij de knechten naar de ouders van de kinderen van alle boerderijen en dorpen in de buurt, om ze uit te nodigen naar het paleis te komen omdat hij wat te melden had. De boeren en hun vrouwen wilden natuurlijk weten wat de koning te zeggen had en gingen er allemaal naartoe. De koning en koningin waren blij dat er zoveel ouders gekomen waren. Toen begon hij te praten en zei: ‘Beste mensen, ik ben koning van Paradijsland. Jullie, mijn onderdanen, zijn ook deel van mijn koninkrijk. Maar ik heb nu ingezien dat ik te weinig aandacht aan jullie en je kinderen schenk en zelfs ook aan mijn dochter, prinses Alicia. De koningin en ik hebben besloten om daar verandering in te brengen. Vanaf heden mogen jullie en natuurlijk jullie kinderen elke vrijdag in de tuin daarginds, omringd door die mooie bomen, bijeenkomen. Jullie mogen van alles in het pretpark gebruik maken en ook bij de tentjes alle lekkers halen wat jullie maar lusten. Het kost helemaal niets. We hebben ingezien dat kinderen moeten genieten van hun jeugd, omdat ze niet altijd klein zullen blijven. Wij doen dat niet alleen voor jullie kinderen, maar ook voor onze kleine Alicia, die dan veel vriendjes en vriendinnetjes zal krijgen. Ik hoop dat jullie er gebruik van zullen maken’. ‘Hoera, hoera, hoera’, riepen alle ouders tegelijk uit en klapten voor de koning en koningin. Toen iedereen weg was liepen ze naar binnen, waar Alicia met grote ogen naar ze opkeek. Ze had al die mensen buiten gezien, maar wist niet wat er precies aan de hand was. En doordat het erf van het paleis zo groot was, wist ze ook niet dat de knechten bezig waren met een pretpark. Toen haar vader haar erover vertelde en zei wat hij de mensen gezegd had, glommen haar ogen. ‘Wat ben ik blij, dat u dit voor mij en al de kinderen hebt gedaan. En als ik een dagje op de boerderij bij hun wil spelen, mag ik dat nu ook van u?’ vroeg ze. Toen haar vader knikte, rende ze naar haar ouders toe en omhelsde hen. ‘Bedankt, papa en mama, ik voel mij nu zo gelukkig’, zei ze.

Alicia stond weer voor het raam en keek glimlachend naar buiten. Plotseling zag ze de grote vogel met zijn goudkleurige vleugels in de boom. Hij vloog meteen naar haar toe en kwam naast haar zitten. ‘Wat zie jij er gelukkig uit, prinsesje’, zei hij. Ze vertelde hem toen wat haar vader gedaan heeft. ‘Ik weet niet wat er gebeurd is, waarom hij dit alles heeft gedaan’, zei ze. Toen keek ze naar buiten en zag de fee rondvliegen. Ze wapperde met haar mooie vleugels, lachte naar het meisje en vloog weg. Alicia keerde zich naar de grote vogel en zei: ‘Zoals ik al gezegd heb weet ik niet precies waarom mijn ouders zo'n mooi pretpark hebben gemaakt en waarom alle kinderen elke vrijdag mogen komen spelen, maar ik geloof nu, dat de goede fee dat heeft gedaan. Dat ze geholpen heeft mij gelukkig te maken en dat jij haar daarbij ook geholpen hebt. Dank je wel lieve fee en dank je wel lieve vogel, ik ben jullie erg dankbaar en zal altijd van jullie houden. En als ik bij het raam sta zal ik naar jullie uitkijken’. Ze aaide hem over zijn zachte vleugel. Toen vloog hij weg. Alicia keek naar hem tot hij achter de bomen verdween.

De zeemeermin

Kwami, Bwanda en Masi woonden in het binnenland. Ze waren mooie kinderen, met een gladde donkerbruine huid. De jongens, Kwami en Bwanda, hadden dik haar, met heel wat kleine krulletjes dicht op elkaar. Ze droegen bonte lendendoeken, vanaf hun heupen tot iets onder hun knieën. De doeken vielen niet af, omdat zij al heel jong van hun vader geleerd hadden, hoe ze te binden. Ze droegen geen hemden of truitjes, want van de hete zon hadden ze geen last. Waar ze woonden waren er veel bomen, die ze beschermden tegen de felle stralen. Ze droegen slippers, die ze zelf gemaakt hadden van de droge bladeren van een rietsoort en lianen. Om hun hals hadden ze kralen van verschillende schelpen, die ze op het strand, een paar uren lopen van hun dorp, gevonden hadden. Masi, het meisje, had prachtig haar, dat door haar moeder vanaf haar kruin, alsmaar in het rond, dicht bij elkaar gevlochten werd. Het leek alsof zij een muts op had. Tussen al de vlechtjes waren kraaltjes, gemaakt van de pitten van planten. Ze droeg ook een lendendoek, die anders gebonden was dan die van de jongens. Die van haar was rond haar heupen gedraaid en schuin over haar borst om haar hals, bij elkaar gebonden. Omdat ze een meisje was, had haar moeder mooie bloemmotieven op haar lendendoek genaaid. Ze had kettingen van schelpen en mooie oorbelletjes, die ze zelf maakte van allerlei pitjes die ze in het bos vond. Ze was heel mooi en zag er fris uit, net als haar broers. Zij was zes, Bwanda acht en Kwami tien jaar oud. Ze wisten alles over het bos. Welke vruchten ze mochten eten, welke kreekjes veilig waren om te zwemmen en te vissen. Ze kenden ook de namen van de bomen en speelden graag met de lianen die aan sommige bomen hingen. Ze pakten ze vast, klommen eraan en slingerden dan door het bos. Bosplantjes en bloemen vond vooral Masi mooi. Ze maakte er slingers van, die ze in haar hut ophing. De jongens deden dat niet, omdat ze het echt iets voor meisjes vonden. Zij waren altijd druk bezig diertjes te zoeken, die ze dan zonder vrees oppakten en aan hun zusje wezen, die dan wegsprong, omdat zij toch wel een beetje bang van ze was. Vooral de hagedisjes, die zo glad waren en de kikkertjes, met hun koude huid en grote ogen, vond ze griezelig. De lieveheersbeestjes en vlinders vond ze leuk. Ze kon uren naar ze kijken. Omdat ze het bos goed kenden, wisten ze ook dat er vele gevaren waren. Van hun ouders hadden ze geleerd om voorzichtig te zijn met sommige plantjes. Die mochten ze niet eten omdat ze giftig waren. Enkele leken zo mooi, maar als je ze aanraakte, begon je hele lichaam te jeuken en kreeg je bulten. Ze kenden ook de slangen, waar ze voorzichtig mee moesten zijn. Zo had je de ratelslang, waar ze echt bang voor waren. Ze hadden heel vroeg geleerd, om het geluid dat deze slangen maakten te herkennen. Als ze ergens in een struik een geratel hoorden, wisten ze dat ze liever de andere kant op konden gaan. Kwami had altijd een houwer bij zich, voor als het nodig was. De bosspinnen kenden ze ook en hun hand in een holle boomstam zetten, dat mocht nooit, want je wist niet wat daarin kon zitten. Een keer, toen Bwanda nog heel klein was, had hij het wel gedaan, omdat hij een mooie kikker in de boomstam zag. Hij wilde die vastpakken en meteen werd zijn hand door een wurgslang, die erin zat gepakt. Die probeerde hem, al draaiende in de boomstam te krijgen, om hem dood te drukken. Gelukkig was hun vader erbij die de slang doodhakte. Zo wisten ze precies voor welk dier ze niet bang hoefden te zijn en voor welke ze snel moesten wegrennen. De kreekjes met het mooie zwarte water, daar speelden en zwommen ze graag in. Masi deed niet altijd mee en ging alleen in het water als het niet te diep was. Haar broers plaagden haar dan door te zeggen dat ze maar een dom meisje was.

In hun dorpje woonden natuurlijk meer mensen. Veel waren dat niet. Een paar

tantes, ooms, neven en nichten. Ze speelden wel met de anderen maar trokken het liefst met zijn drietjes erop uit. Er waren andere dorpjes, maar die lagen een eind verwijderd van elkaar. Als er groot feest was, een huwelijk bijvoorbeeld, dan ontmoeten de mensen van al de dorpen elkaar op een grote open plek, midden in het bos. Er werd dan naar hartelust gedanst, gegeten en gedronken. Ze vonden hun dorp heel gezellig. Als hun ouders ze eens 'uitbrachten', was dat vaak een wandeling naar de zee, aan de noordzijde van hun dorp. Ze moesten wel twee uurtjes flink lopen voor ze er waren. Maar daar genoten Kwami, Bwanda en Masi erg van. Het strand was groot. Mooi, wit zand kon je overal zien en vooral het blauwe water vonden ze geweldig. Ze waren gewend aan het zwarte water van de kreekjes, dus keken ze de eerste keer toen ze de zee zagen, hun ogen uit. Ze mochten wel aan de voorkant zwemmen, maar niet te ver, dat hadden hun ouders verboden. Ze vonden een heleboel schelpen en steentjes die ze dan naar huis brachten. Er waren grote, kleine, roze, gele, lichtblauwe en nog veel meer kleuren. Soms zagen ze heel grote schildpadden, die eieren kwamen leggen. Ze keken dan met grote ogen hoe de schildpad met haar grote flappoten een gat in het zand maakte en wel honderd eieren tegelijk erin legde. Een keer hadden ze gezien hoe de kleine schildpadjes uit de eieren kwamen en direct naar de zee zwommen. Kwami en Bwanda hadden er drie naar huis meegenomen en zorgden goed voor ze. Ze wisten dat het eigenlijk niet mocht, maar de schildpadmoeder had zoveel kindertjes, dus zou ze deze drie niet missen, dachten ze. Ze vonden de zee mooi en vonden het jammer dat ze niet elke dag ernaartoe konden gaan. Uit zichzelf gingen ze niet, want echt goed kenden ze de weg niet. Maar Kwami was slim en had de laatste keer toen ze waren geweest, op de terugweg, aan bepaalde bomen, stukjes van een oude lendendoek vastgemaakt. Je weet maar nooit. Als ik groter ben kan ik zo de weg gemakkelijk vinden, dacht hij.

Op een dag waren ze bezig te spelen in het bos. Masi zat kralen te rijgen en maakte van lekker ruikende bloemetjes een papje, dat ze over haar handen, benen en hals smeerde. De jongens waren weer bezig achter diertjes aan te hollen. Ze zaten aan de rand van een mooi kreekje. Het water was schoon en hier en daar dreven pollen gras, die van de oever waren losgeraakt. Plotseling hoorden ze een stem: 'Help, help, ik zit vast, wie kan mij helpen, ik ben verdwaald'. Ze schrokken en keken elkaar aan. Er werd geroepen in een taal die zij niet kenden dus verstonden ze niet wat ze hoorden. Maar één ding wisten ze zeker: het was de stem van een meisje. Kwami liep naar voren en vroeg of ze het ook gehoord hadden. 'Iemand roept, iemand zegt iets, alleen weet ik niet wat het is.', zei hij. De anderen hadden het ook gehoord en kwamen dichterbij. Waar kwam het geluid vandaan? 'Ik hoor het daar', zei Masi. 'Nee, het komt van deze kant', zei Bwanda. Ze keken rond maar konden niets zien. Weer hoorden ze de stem. Het leek alsof het meisje huilde. Ze liepen langs de oever, keken en luisterden waar het geluid vandaan kwam, maar zagen niets. 'Jullie horen het toch ook?' vroeg Kwami. 'Ja', antwoordden de anderen. Dan moet er hier ergens een meisje zijn. Misschien in het water of aan de overkant van de kreek, dacht hij. 'Laten wij weer langslopen en deze keer beter kijken', zei hij. Ze liepen heel langzaam en keken overal. In de kreek, langs de oever waar ze liepen en aan de andere kant van de kreek. Weer zagen ze niets, maar ze hoorden de stem nog wel. Nu heel zwakjes, alsof het meisje uitgeput was. Opeens hoorden ze Masi roepen: 'Kwami, Bwanda,kijk, kijk daar. Er ligt iets in de kreek'. Ze wees waar ze iets had zien bewegen, iets dat

vastzat aan één van de graspollen. Haar broers kwamen dichterbij en keken naar wat zij aanwees. Ze schrokken en konden hun ogen niet geloven. Het was

inderdaad een meisje. Maar wat zag ze er vreemd uit. Ze had lang blond haar, een kleur die ze niet kenden, met hier en daar gras ertussen. Ze was zo wit als het zand dat ze op het strand hadden gezien en ze had mooie grote blauwe ogen. Net als het water van de zee, dachten ze. Dat vonden Kwami, Bwanda en Masi ook vreemd, omdat ze alleen mensen met een donkere huid kenden die allemaal zwarte ogen hadden. Ze keken haar aan, maar durfden niet dichterbij te gaan. Weer riep het meisje. Ze zagen hoe ze beefde en begrepen, al verstonden ze haar niet, dat ze in nood was. Het meisje keek ze angstig, maar ook hoopvol aan en strekte haar armen naar ze uit. Misschien is ze verdwaald, of zit ze vast in het gras en kan er niet meer uit. Ik zal haar uit het water moeten halen, dacht Kwami. Hij sprong de kreek in en zwom naar het meisje toe. Ze bleef praten, maar hij verstond haar niet. Hij hield haar arm vast en bracht haar naar de rand van de kreek. ‘Helpen jullie mij haar eruit te halen’, riep hij de anderen toe. Ze hielpen zo goed als het kon om het meisje uit het water te halen. Maar wat ze toen zagen, deed ze over hun hele lichaam rillen. Ze wreven over hun ogen en konden het niet geloven. Dit meisje was vanaf haar middel een vis. Ze had heel mooie gouden schubben, met daartussen veel zilveren, roze en blauwe steentjes. Ze had een staart, die op en neer wapperde op het gras waar ze haar op hadden gelegd. Kwami keek naar Bwanda en Masi en wist niet wat te zeggen. Ze keken met ogen zo rond als schoteltjes naar het meisje. Kwami was de eerste die na de schrik weer kon praten en zei: ‘Ze is een vis. Zoiets heb ik nog nooit gezien. Wat moeten we nu doen. Wij verstaan haar niet en zij ons misschien ook niet. Maar één ding is zeker, ze heeft hulp nodig. Als ze een vis is kan ze niet op het droge blijven, anders gaat ze dood. Ze moet weer in het water. Als we naar huis gaan en het aan de anderen vertellen, gaan ze ons niet willen geloven en ik weet niet wat ze met haar zullen doen. Ik geloof dat ze terug wil naar waar ze vandaan komt, want ze wijst maar naar de richting waar de kreek een bocht maakt en in het bos verdwijnt. Ik weet niet vanwaar ze komt, maar we moeten haar helpen, dat voel ik. Hoe we het moeten doen, weet ik niet, maar laten wij het een geheim van ons drietjes maken. Ik zal wel zien wat we verder met haar doen’. Hij liet ze één hand op elkaars schouders zetten, één tegen hun hart en beloven, dat ze niets aan de anderen hierover zouden zeggen. Hij stond daarna besluiteloos te kijken en dacht na.

Omdat het meisje hun taal niet sprak, was het moeilijk voor Kwami om haar uit te leggen, wat hij van plan was te doen. Hoe moest hij haar zeggen dat hij haar zou helpen? Hoe moest hij haar uitleggen dat hij morgen terug zou komen en dat ze niet bang hoefde te zijn? Toen kreeg hij een idee. Hij nam een stuk gebrand hout en een groot droog blad van een boom, dat hij op de grond vond. Hij tekende een hut op het blad en drie poppenfiguren. Tekeningen maken had hij van zijn vader geleerd. Hij zette zijn vinger op de drie poppen en wees naar Bwanda, Masi en naar zichzelf. Hij wees haar de hut en probeerde het meisje met gebaren uit te leggen, dat ze naar huis zouden gaan. Na een hele tijd, waarbij hij bijna radeloos werd, zag hij dat ze het snapte. Maar hoe moest hij haar uitleggen dat zij morgen terug zouden komen? Dat was iets moeilijker. Hij draaide zijn handen om en om, zodat ze kon begrijpen dat hij daarmee ‘morgen’ bedoelde en wees opnieuw op zichzelf en op zijn broertje en zusje, om haar te laten weten dat ze samen naar haar toe zouden komen. Ze begon weer te huilen en zei iets wat ze niet begrepen. Opnieuw maakte hij gebaren. Na

wat wel een eeuw leek te duren, kreeg hij het gevoel dat ze nu wist dat ze de volgende dag terug zouden komen, want ze huilde niet meer. Voorzichtig zette hij haar weer in de kreek. Hij verzamelde meer pollen gras, waartussen ze kon liggen, met haar staart in het water, zodat ze niet door wilde dieren opgemerkt zou worden. Ze was waarschijnlijk moe en viel in slaap. Kwami riep zijn broertje en zusje en ze gingen naar huis. Onderweg zeiden ze niet veel. Maar toen ze al bijna thuis waren zei Kwami, dat ze niet moesten vergeten niets te zeggen, zoals ze samen beloofd hadden.

Kwami kon niet slapen. Hij lag maar te denken hoe hij dat vreemde meisje moest helpen. Zoiets had hij nooit eerder gezien. Ze was eigenlijk heel mooi, vond hij. Maar raar, dat ze geen benen had zoals alle mensen. Ze was half mens en half vis. Of ze ouders had en waar ze woonde wist hij niet. Ze had wel de hele tijd gewezen naar de bocht van de kreek, maar die was heel lang. Hij was nooit tot het einde van de kreek geweest, dus wist hij niet precies wat achter de bocht was. Hij bleef maar aan haar denken en vond het jammer dat hij haar niet verstond. Morgen zie ik wel verder, dacht hij en viel in slaap De volgende dag stond hij, zoals altijd, vroeg op. Hij moest thuis eerst wat werkjes doen, voordat hij mocht gaan spelen. Bwanda en Masi waren ook al wakker en deden hun werk. Ze keken elkaar vol spanning aan, maar zeiden niets. Ze dachten alle drie aan dat vismeisje en wilden zo snel mogelijk terug naar de kreek. Daarom werkten ze extra snel. Toen ze klaar waren en weg wilden, riep vader Kwami. ‘Je moet me helpen om deze omgehakte boom in stukjes te hakken, anders hebben we niet genoeg brandhout. Morgen krijgen we bezoek van vrienden uit een ander dorp, dus gaat je moeder meer moeten koken’, zei hij. O, daarop had Kwami niet gerekend. Het zou beslist uren duren voordat ze daarmee klaar waren en hij had het meisje beloofd, dat hij zo snel mogelijk zou komen, om haar te helpen. Hij kon zijn vader niet zeggen dat het niet kon, want dat had hij eerder nooit gedaan. En hem over het meisje vertellen, dat kon hij zeer zeker niet. Oei, oei, wat een probleem! Bwanda en Masi keken hem aan. Hij zag de bezorgdheid op hun gezichten, maar kon niets doen. Hij pakte de aks en begon het hout te hakken. Om sneller daarmee klaar te zijn, hielp Bwanda ook mee, terwijl Masi de blokjes op een stapel legde. Hun vader keek een beetje vreemd op, want Bwanda was nogal lui en hielp nu, ongevraagd mee. Dat was iets dat hij niet van hem gewend was. Hij zei niets, maar dacht, dat hij nu groot werd en begon te beseffen dat hij ook iets harder moest werken. Het leek alsof er geen einde aan de boomstam kwam. Kwami maakte zich zorgen en dacht dat het meisje misschien al dood zou zijn, als ze terug bij haar waren. Gelukkig, nadat ze iets meer dan de helft van de stam hadden gehakt, zei vader dat het wel genoeg zou zijn en dat ze mochten gaan spelen. Snel renden ze het bos in en wandelen deden ze deze keer niet. Ze wilden zo snel mogelijk bij het meisje zijn. Toen ze aankwamen, waar ze haar hadden achtergelaten, zagen ze niets. ‘Waar is ze?’ vroegen ze tegelijk. ‘Zie je haar Bwanda’, zei Kwami. ‘Nee, ik zie haar nergens’, zei die ‘en ik ook niet’, zei Masi. ‘Misschien is ze dood en zijn wij te laat om haar te helpen’, zei Kwami. Hij sprong in het water en zocht naar de pollen gras. Toen zag hij dat de pollen vastgeraakt waren tussen hout, dat op het water dreef, en met de stroming een eind waren afgedreven. Hij zwom ernaartoe en zag het meisje liggen. Het leek alsof ze sliep, maar toen zag hij haar langzaam haar ogen openen. Wat waren ze mooi, dacht hij weer. Hij bracht haar naar de oever en samen haalden ze haar uit de kreek en legden haar op een zeil, die hij had meegenomen. Omdat ze gedeeltelijk

een vis was, begreep hij dat ze nat gemaakt moest worden, anders zou ze uitdrogen en

dood kunnen gaan.

Hij had een emmer meegenomen, gaf die aan Bwanda, die water uit de kreek haalde en het samen met Masi, over het meisje sprenkelde. Hij gaf haar een stuk cassavebrood, dat hij had meegebracht. Hij wist niet of ze het zou eten, maar hij dacht dat ze wel honger zou hebben. Ze nam het brood en at het gelijk op. Gelukkig, ze gaat dus niet dood van de honger, dacht hij. Maar nu kwam het grote probleem. Wat moest hij nu met haar doen, waar moest ze naartoe, waar woonde zij? Vragen, waarop hij het antwoord niet kende. Hij vroeg haar dat alles, maar omdat hij zijn eigen taal sprak, verstond zij hem niet. Ze sprak en legde iets uit, maar zij konden haar ook niet begrijpen. Wat vreselijk! Zo ging het een tijdje door. Bwanda en Masi bleven ondertussen water op haar gooien, want de kleur van haar mooie staart begon zijn glans al een beetje te verliezen. Als ik niet vlug doe, gaat ze door uitdroging echt dood, dacht hij. Ten einde raad gaf hij haar het stukje gebrand hout en het droge blad, waarop hij tekeningen had gemaakt en vroeg haar om ook iets te tekenen, zodat hij kon zien wat hij moest doen. Ze begreep eerst niet wat hij bedoelde, maar langzamerhand had ze het

door. Ze legde het hout en het blad naast zich. Ze keerde zich half om, nam wat zand, dat langs de oever lag en legde het op het gras. Toen nam ze witte bloemetjes, die in de buurt waren en legde ze op het zand. Ze plukte blauwe steentjes uit haar staart en plaatste die erachter. Ze wees naar de bloemen en het zand, daarna naar de blauwe steentjes en keek naar de kreek. Ze wees naar zichzelf, begon met haar armen bewegingen te maken alsof ze zwom, terwijl ze tegelijkertijd haar staart op en neer zwiepte. Kwami, Bwanda en Masi keken haar niet begrijpend aan. 'Wat wil ze ons uitleggen?, zeiden ze. Het meisje keek ze aan en begon te huilen, omdat ze doorhad dat ze haar niet begrepen hadden. Weer probeerde ze uit te leggen wat ze bedoelde. Ze wees naar de blaadjes en het zand en spreidde haar armen uit. Dat deed ze ook met de blauwe steentjes en spreidde haar armen deze keer nog breder uit. Kwami keek goed en eindelijk had hij het door. 'Ik weet het, ik weet het. Het zand en de witte bloemen, daar bedoelt ze het strand mee. Ze heeft haar armen uitgespreid, dus heeft ze het over veel meer zand. Ze heeft haar armen nog wijder uitgespreid en naar de blauwe stenen en de kreek gekeken, om ons te laten weten dat het om water gaat. Maar wel veel meer water, dat blauw is. Nu weet ik het, ze woont in de zee, is op de één of andere manier in de kreek terechtgekomen en tussen de pollen vastgeraakt'. Masi speelde met de blonde haren van het meisje en lachte, om haar op die manier te laten merken, dat ze haar nu begrepen. Ze lachte opgelucht terug.

Maar het probleem was voor Kwami nog niet helemaal opgelost. Hoe moest hij haar naar de zee terugbrengen? Hij dacht na en kwam toen op een idee. Hij kapte de bladeren van een palmboom en vlocht daarvan een stevige, langwerpige rieten mand. Aan de bovenkant stak hij harde stukken hout dwars door de zijkanten. Hij haalde het zeil van onder het meisje weg en zette het in de gevlochten mand. Aan het voeteinde maakte hij nog wat hout vast en zo kreeg je een soort bed, dat getrokken kon worden. Zijn broertje, zusje en ook het meisje keken geboeid naar wat hij deed. Ze begrepen nog niet wat hij ermee zou doen, maar toen hij een paar stappen maakte en het achter zich trok, hadden ze het door en klapten in hun handen. Ja, Kwami had voor een oplossing gezorgd. Ze legden het meisje voorzichtig in de mand. Kwami zei aan Bwanda dat hij water in de emmer moest meenemen en op gezette tijden haar moest besprenkelen. Plotseling bleef Masi staan en keek naar haar broers. 'Hoe vinden we de weg naar de zee? Onze ouders waren altijd met ons als we gingen. Hoe gaan wij nu precies weten waar wij moeten lopen?' vroeg ze. Kwami lachte en zei: 'Wees niet bang, ik ken de weg wel' en vertelde hen over de lapjes lendendoek, die hij aan de bomen had vastgemaakt. Doordat ze het meisje moesten trekken en af en toe moesten stoppen om water uit een kreek te halen om haar nat te houden, leek de reis veel langer. Opeens hoorden ze het vismeisje praten. Ze hield haar handen achter haar oren. Kwami, Bwanda en Masi konden haar niet verstaan, maar ze zagen dat het vismeisje opgewonden was. Toen ze weer naar voren keken, zagen ze waarom. Ze konden het strand tussen de bomen door zien. Het vismeisje kon de zee vanuit de verte ruiken. Dat kan ook niet anders, want ze woont nu eenmaal in de zee, dacht Kwami. De laatste meters renden ze, alleen om haar zo vlug mogelijk in het water te zetten. Ze liepen tot het water aan hun borst kwam en lieten het meisje uit de mand in zee glijden. Ze spartelde gelijk rond, zwom rondjes om hen heen en spatte water op ze met haar staart. Ze zong en danste tegelijk. Haar ogen straalden. Kwami, Bwanda en Masi keken haar aan. Ongelooflijk! Wat kan ze goed zwemmen, maar

ja dat komt, omdat ze half vis is, dacht Kwami. Ze wilden net teruggaan toen ze een bootje zagen aankomen. Ze waren zo bezig met het

meisje en hadden de boot niet eerder gezien. Er waren mensen in het bootje. Ze zagen een man met bijna dezelfde kleur haar als van het meisje, alleen had zijn gezicht de kleur van de roze steentjes tussen haar schubben. Hij had een grote baard. De twee andere mannen waren donker, net als zij. De man met de baard sprak en ze hoorden het meisje antwoorden. Na een tijdje hoorden ze hem iets aan de donkere mannen zeggen. Ze verstonden er niets van. Plotseling sprak één van de donkere mannen tot hen en met grote verbazing keken ze naar hem. Ze verstonden hem, want hij sprak hun taal. Hij legde uit dat de man met de baard een heel knappe man was, die een studie maakte over zeemeerminnen. Hij verstond de vistaal. De man vertelde hun verder dat het meisje een zeemeermin was. Ze was al langer dan een dag van huis en haar familie was ongerust. Ze hadden samen met haar vader onder de zee, waar zij wonen, naar haar gezocht en konden haar niet vinden. De man had de ouders gezegd om daar te wachten voor het geval ze terug zou komen, terwijl zij verder zouden blijven zoeken. Het meisje heeft de man met de baard verteld dat ze te dicht bij het strand had gezwommen, door een grote golf was geschept en op die manier in een kreek was terechtgekomen. Ze zat met haar staart vast tussen gras en wist de zee niet meer te vinden. Ze vertelde ook, dat ze geluk heeft gehad, dat jullie, lieve kinderen, haar hebben gevonden en terug naar de zee brachten. Anders was ze door het water van de kreek, waaraan ze niet gewend was, zeker doodgegaan. De donkere man, die samenwerkte met de man die veel over zeemeerminnen wist, zei dat hij hun taal kende omdat hij jaren terug iemand van hun dorp had ontmoet, die het hem geleerd had. Hij legde uit, dat de zeemeermin hen heel dankbaar was, dat ze geholpen hebben om haar terug te brengen. ‘En de man met de baard zei ook dat ik jullie moet bedanken voor jullie hulp, waardoor ze nu weer naar haar familie terug kan.’

Na dat alles gehoord en begrepen te hebben waren Kwami, Bwanda en Masi ook blij dat ze het vismeisje geholpen hadden. Ze maakten een buiginkje voor de mannen, zoals hun ouders ze geleerd hadden en keerden zich om, om naar huis te gaan. Opeens hoorden ze het meisje roepen. Ze bleven staan, keken om en zagen haar naar hen toe zwemmen. In haar handen had ze een mooie grote witte schelp. Ze gaf die al pratende aan Kwami. Die begreep er niets van en keek de donkere man aan. Hij lachte en begon hen uit te leggen. ‘De zeemeermin is blij dat jullie haar hebben geholpen. Ze geeft jullie deze schelp als aandenken. Maar dit is geen gewone schelp. Hij heeft toverkrachten. Als jullie eens naar de zee komen en haar willen zien, moeten jullie aan de bovenkant van de schelp blazen. Er gaat dan een geluid uit komen, dat de zeemeermin hoort. En waar ze ook is, ze komt dan gelijk naar jullie toe zwemmen. Zo wil ze jullie laten weten, dat ze jullie nooit zal vergeten.’ Kwami liet Bwanda en Masi de schelp even vasthouden en nam het toen terug. Hij hield het hoog boven zich, vroeg de donkere man het meisje te bedanken en haar te zeggen, dat ze er zeker op zullen blazen als ze weer eens aan het strand waren en dan naar haar zullen uitkijken. Ze wuifden naar de zeemeermin, die een prachtige zwaai met haar staart maakte en in de zee verdween. Kwami hield de schelp stevig vast en ging samen met zijn broertje en zusje weer naar huis. Hij wist dat zijn ouders nu al naar hen zochten en ongerust zouden zijn, omdat ze zo lang waren weggebleven. Ik zal ze alles vertellen al zullen ze ons niet geloven. We krijgen zeker straf, omdat we zonder dat ze het wisten naar de zee zijn gegaan, dacht hij. Hij keek naar de witte schelp in zijn hand

en wist, dat deze toverschelp hem zou helpen, zijn ouders te bewijzen dat hun verhaal niet verzonnen was.

Het verdrietige beertje

Linnie was een lief klein meisje van vijf. Ze had bruin, krullend haar, dat haar moeder met een strik bij elkaar bond. Als ze het gewoon los liet, was het heet en viel het haar over haar gezichtje. En dat vond ze niet prettig. Ze had een leuk kamertje, dat roze geverfd was en een klein bedje met een prinsessenlaken en kussen. Aan de muren van de kamer had haar moeder mooie plaatjes van Mickey Mouse, Pluto, Donald Duck, Assepoester en Sneeuwwitje gehangen. Ze had heel wat poppen en veel knuffelbeestjes waarmee ze graag speelde, omdat ze zo lekker zacht waren. Ze had ook potten, pannen, lepels, vorken en borden van plastic en een klein gasfornuis, waar ze lekker eten op kookte voor haar poppen en andere dieren. Ze speelde graag in haar kamer, maar omdat ze geen broers of zussen had, deed ze alsof al die poppen en knuffelbeestjes haar familie waren. Ze had niemand om mee te praten als ze in haar kamer was. Dus deed ze dat met de poppen en dieren. Als ze klaar was met koken, liet ze allemaal bij elkaar zitten en schepte eten voor ze op. ‘Jullie moeten alles opeten hoor en niet morsen’, zei ze dan. En als één van ze dat toch deed, moest die voor straf in de hoek gaan zitten. Ze kamde de haren van de poppen en was ook altijd bezig poppenkleren voor ze te dragen, die haar moeder voor haar maakte. Haar vader en moeder waren lief maar konden niet de hele dag met haar spelen. Daarom sprak Linnie vaak met haar speelgoed. De poppen hadden allemaal namen. Doortje, Annabel, Mina en Flori waren de grote poppen. Mieke, Saartje, Dottie en Liesje de kleine. De dieren hadden allemaal ook een naam, maar ze had zoveel, dat ze soms de naam van één vergat. Maar de namen van drie van de beertjes kende ze wel heel goed. Dat waren bruintje, zwartje en witje. Omdat ze elke dag met haar poppen en dieren sprak, wist ze dat ze haar verstonden en zij verstond hun taal ook. Dat had ze aan haar moeder en vader gezegd, maar die hadden alleen maar gelachen, alsof ze haar niet geloofden. Maar Linnie wist het zeker. Als ze bruintje bijvoorbeeld voor straf in de hoek zette en zei dat hij niet mocht opstaan, dan bleef hij daar zitten, totdat ze niet boos meer op hem was. Hij zei dan niets, tot ze hem uit de hoek haalde. En als ze uit de kamer moest om te gaan eten, zei ze dat ze stil moesten blijven en niet mochten vechten. En dat deden zij dan ook. Want als ze weer in de kamer kwam, was alles netjes en hadden ze geen rommel gemaakt. Van al haar poppen vond ze Mieke de liefste. En weet je waarom? Een keer toen ze een bloesje voor Mieke aantrok, lette ze niet goed op en brak ze een handje van de pop. Ze was zo geschrokken en rende huilend naar haar vader om hem te wijzen wat er gebeurd was. Hij troostte haar en zei dat hij haar weer beter zou maken. Dat heeft hij ook gedaan, maar omdat hij lijm en een stuk plakband moest gebruiken, was de hand van Mieke nooit meer helemaal goed geworden. En dat vond Linnie zo zielig. Daarom hield ze het meest van deze pop en vertroetelde haar iets meer. Ze had de andere poppen dat uitgelegd en die vonden het niet erg. Ze begrepen haar en waren niet jaloers op Mieke. Zo sprak Linnie elke dag met haar poppen en beestjes.

Het was vakantie. Haar moeder nam haar op een dag mee om inkopen te doen. Ze waren in een heel grote winkel waar ze veel spullen verkochten. Kleren, schoenen, gordijnen, grote potten en pannen en er waren ook gasfornuizen. Maar die waren groter dan wat zij thuis had. Haar moeder stond in een rij waar ze zeepbakjes verkochten en Linnie keek in het rond. Plotseling zag ze iets verder op een rekje een heleboel beertjes staan. Grote, kleine, rode, bruine, witte en zwarte. Wat zijn ze toch mooi, dacht ze. Een mevrouw stond met haar zoontje bij de beren. Ze nam er één,

keek ernaar en zette het weer terug. Dat deed ze een paar keren. Haar zoontje wees één aan die hij wilde hebben. Zijn moeder nam het en keek ernaar. Toen hoorde Linnie haar zeggen: ‘Nee, Jimmy, deze nemen we niet, kijk maar naar zijn oren. Het ene is groter dan het andere. Deze is echt niet mooi, kijk maar’. En Jimmy pakte een andere beer. Hetzelfde zei een andere vrouw toen zij die beer ook bekeek, aan een dame, die naast haar stond. Ze liep dichterbij de plek waar de beertjes waren en keek naar ze, vooral naar die met de vreemde oortjes. En

inderdaad, de ene was groter dan de andere en hing iets naar beneden. Hij keek haar ook aan en begon plotseling te praten. ‘Lief meisje, ik ben heel erg verdrietig. Ik sta hier met zoveel andere beren, maar elke keer als iemand er één wil kopen, nemen ze mij niet. Ze pakken me wel op, draaien mij in het rond om mij van alle kanten te bekijken. Als ze dan mijn oortjes zien, zeggen ze lelijke dingen en leggen mij dan snel weer terug en kiezen een andere uit. Ik was samen met al deze beren in een grote fabriek waar ze ons maken, maar omdat ze niet opgelet hadden, hebben ze mij ook in de doos gestopt om in deze winkel verkocht te worden. Eigenlijk heb ik geluk gehad dat ik nog leef, want als ze hadden gezien dat er iets niet in orde was met mijn oren, dan hadden ze mij weggegooid. Maar ik wil zo graag bij een lieve jongen of meisje gaan wonen, die met mij wil spelen en mij wil knuffelen. Daarom ben ik zo verdrietig. Begrijp je mij?’ Linnie keek hem aan en knikte. ‘Ja, ik begrijp je, ik versta wat je zegt’. Het beertje schrok. Hè, een mens die mij kan verstaan? Dat heb ik nog nooit meegemaakt. Ik heb vaak met kinderen over mijn verdriet gesproken, maar geen van hen gaf me ooit antwoord. En nu zegt dit meisje dat ze mij kan verstaan, dacht hij. ‘Kun je mij echt horen?’ vroeg hij. ‘Ja hoor, ik kan met poppen en dieren praten, ik versta wat zij zeggen. Ik heb thuis heel veel, ik speel en praat de hele dag met ze. Zij verstaan mij ook, maar mijn vader en moeder willen dat niet geloven’, zei Linnie. ‘Wil je mij dan niet meenemen naar je huis, zodat ik ook bij jou kan wonen? vroeg het beertje. ‘Ik zal het aan mijn moeder vragen. Wacht even, ik kom zo terug’ antwoordde zij. Ze liep naar haar moeder en vroeg of ze een beer voor haar wilde kopen. Haar moeder wilde eerst niet, omdat ze vond dat Linnie al genoeg beertjes had. Maar toen ze haar zielige gezichtje zag, liep ze toch met Linnie naar het rekje, waar de beren stonden. ‘Ik wil deze, mama’, zei ze en wees de ene met de gekke oren aan. Haar moeder pakte het, keek ernaar en zei: ‘Nee, deze nemen wij niet, kijk maar naar zijn oren. Hij is helemaal niet mooi’. Linnie hoorde het beertje zachtjes huilen. ‘Zie je wat ik bedoel. Zelfs je moeder wil mij niet hebben en zij vindt mij ook lelijk’, zei hij. ‘Kies maar een andere uit’, zei moeder. Maar ze wilde geen andere. Ze wilde het beertje dat haar moeder ook niet mooi vond. ‘Dan krijg je maar geen beer’, zei moeder en liep met haar weg. Linnie keerde zich om en zag hoe verdrietig het beertje was.

De dagen daarna zag moeder dat ze niet zo vrolijk was en ook niet zoveel sprak met haar poppen en de andere dieren. ‘Wat is er een de hand?’ vroeg ze. ‘Ik denk nog steeds aan het beertje in de winkel, mama. Hij zag er zo verdrietig uit en niemand wil hem kopen. Ik heb zelf gezien hoe mensen hem vasthouden, bekijken en weer terug zetten, om dan een andere uit te kiezen’ gaf ze als antwoord. Ze durfde haar moeder niet te vertellen wat het beertje aan haar gezegd had, want mama wilde toch niet geloven dat ze dieren kon verstaan. De rest van de vakantie speelde ze wel nog met haar poppen en knuffelbeestjes, maar vaak moest ze aan dat kleine, zielige beertje denken. Ze begreep hem en wist hoe hij zich voelde. Hij stond maar op het rekje en moest dan elke keer toekijken hoe een kind, heel blij, één van de andere beren meenam, knuffelde en naar de kassa ging om te betalen. Dat was zeker niet leuk voor hem. Hij wilde ook graag geknuffeld worden.

Voordat de school begon, ging haar moeder weer met haar naar dezelfde winkel, om wat schoolspullen te kopen. Ze liepen weer langs de beren en Linnie zag het beertje

met die vreemde oren, nog steeds op het rekje staan. Hij zag haar en lachte. ‘Ha, daar ben je weer, ik ken je nog. Je was toch al een keer met je moeder hier geweest en je kon mij toch verstaan toen ik tot je sprak?, zei hij heel blij. ‘Ja, maar dat was al een tijd geleden. Je staat nog steeds op het rek, zie ik. Niemand heeft je dus nog gekocht’, antwoordde ze. ‘Nee, je ziet het zelf. Veel van mijn vriendjes zijn weg, ze hebben zelf nieuwe beertjes bijgezet, maar nog steeds wil niemand mij hebben. Hadden ze mij maar weggegooid in de

fabriek, dan hoefde ik nu niet elke keer te horen hoe lelijk mensen mij vinden.

Ik heb zo'n verdriet', zei hij. Linnie keek hem aan en had tranen in haar ogen. Ze ging weer naar haar moeder en zei heel zacht: 'Mama, weet je dat het beertje nog steeds op het rekje staat? Weet je nog, die ene met die vreemde oortjes? Niemand wil hem kopen, maar ik vind hem wel heel lief. Mag ik hem hebben?' Haar moeder zag hem inderdaad nog staan. Omdat hij niet helemaal in orde was, verkochten zij hem nu voor de helft van de prijs. 'Wel, als je hem zo graag wilt hebben, koop ik hem voor je', zei ze. Toen nam ze het beertje, betaalde ervoor en gaf het aan Linnie. Heel blij begon ze hem te knuffelen en zei: 'Zo, nu ben je van mij. Nu kan ik je naar huis meenemen en je kennis laten maken met al mijn andere vriendjes en vriendinnetjes. Je gaat het echt leuk vinden. We kunnen dan de hele dag spelen en lekker praten. Ik zal de anderen thuis zeggen jou niet te plagen, omdat je twee verschillende oren hebt. Ik vind je mooi en lief en als ik ze dat zeg, gaan ze jou ook lief vinden. Ik noem jou hartendiefje. Dat is toch een mooie naam?' 'Ja heel mooi. Dank je wel, ik ben blij dat je mij hebt uitgekozen. Nu weet ik zeker dat er iemand is die van mij houdt en met mij wil spelen. Ik voel mij nu niet meer verdrietig, maar heel erg gelukkig', zei het beertje. Ze knuffelde hem en bracht hem naar huis.

Liandro en grando, de tijger

Liandro, een jongetje van vijf, woonde met zijn moeder, broer en zus in een arme buurt in Salina, een dorpje in Brazilië. Zijn vader was door een ongeval overleden. Een boom was op hem terechtgekomen. Hij werkte in het bos en moest grote bomen omhakken, die gebruikt werden om huizen te bouwen. De andere arbeiders hadden nog geprobeerd zijn leven te redden, maar het was al te laat. Nu moest zijn moeder alleen voor de kinderen zorgen. Dat was heel moeilijk. Ze werkte daarom de hele dag voor verschillende mensen. Ze moest kleren wassen en strijken en nog andere huishoudelijke werkzaamheden doen. Ze verdiende niet veel, daarom kon ze de kinderen niet altijd genoeg eten en kleren geven. Ze woonden in een klein huisje in een smalle steeg, waar er meer mensen woonden die ook niet rijk waren. Liandro ging net als zijn broer en zus niet naar school, daar had moeder geen geld voor. De grotere kinderen moesten al heel jong werken, om wat geld te verdienen. Ze gingen mensen helpen de tuin schoon te maken, rommel op te ruimen of auto's te wassen. Omdat Liandro nog klein was, bleef hij thuis en wachtte tot zijn moeder, broer en zus thuiskwamen. Als hij ze hoorde aankomen, rende hij direct naar buiten, om te kijken of ze iets te eten hadden meegebracht, want zijn maagje rammelde van de honger. Door al het harde werk dat ze allemaal deden, hadden ze geen tijd en aandacht voor hem.

Vaak zwierf Liandro rond op straat, tussen al de steegjes en huisjes. Iets te eten vond hij nooit, want de andere mensen uit de buurt waren even arm. Maar de hele dag thuisblijven vond hij ook maar niks, dus liep hij maar wat rond. Zijn moeder wist dat niet. Ze zou het ook niet kunnen weten, als ze de hele dag van huis was. Zo slenterde hij op straat, totdat het donker begon te worden. Dan wist hij dat hij naar huis moest omdat z'n moeder, broer en zus thuis zouden komen. Veel was er niet te eten, soms alleen maar wat brood.

Op een dag toen hij weer zo rondliep, hoorde hij mensen praten over een circus, dat overal naartoe ging en misschien ook naar hun dorp zou komen. Een circus, wat is dat?, dacht Liandro. Hij ging op een steen zitten en luisterde naar de mensen. Hij hoorde ze vertellen over Circus Fernando, een groep mensen, die naar veel steden en dorpen ging en een heleboel kunsten uithaalde. Hij begreep niet alles wat ze zeiden, maar hij hoorde ze vertellen dat er mensen bij waren die aan touwen heel hoog in de lucht ronddraaiden, een koprol maakten om dan snel weer een ander touw vast te pakken. Er was ook een goochelaar die uit zijn hoed een konijntje kon toveren, of gewoon in de lucht greep en dan een duif in zijn hand had, die hij dan weer wegtoverde. Hij hoorde één van de mensen zeggen dat Circus Fernando grote olifanten had, die konden dansen en dat er ook tijgers en leeuwen waren, die op tonnen konden lopen en door een ring met vuur sprongen. Een andere man zei dat het circus een clown had die een grote broek en hemd droeg en een rode neus had. Hij deed heel wat malle dingen waardoor iedereen moest lachen. Is dat een circus? Dat lijkt me wel iets leuks om te zien, dacht Liandro. Hij stond op en ging naar huis, want het werd al donker. Moeder had vanavond twee bananen meegebracht, dus kreeg hij ook een stukje, dat hij heel langzaam opat, omdat dit de derde keer was dat hij bacove at. De twee vorige keren had hij zijn stukje snel gegeten, maar deze keer nam hij kleine hapjes en ja, bacove vond hij lekker.

Een paar dagen gingen voorbij en Liandro liep maar rond in de buurt. Omdat hij de meeste steegjes al kende en de mensen hem vaak wegjoegen als ze hem zagen, ging hij deze keer een andere richting op. Deze buurt kende hij eigenlijk helemaal niet, maar hij bleef doorlopen. Hij keek naar links, naar rechts, zag huisjes die hij niet kende en

mensen die hij ook nooit eerder had gezien. Hij bleef doorlopen, omdat hij toch niets te doen had. Een hond rende achter hem aan en hij rende bang weg. Hij keek rond en zag dat hij weer op een plek stond, die hij niet kende. De huisjes waren hier niet zo dicht op elkaar, maar de steegjes leken wel allemaal hetzelfde. Waar ben ik? dacht Liandro. Hij wist het niet precies. Is dat de steeg waar dat huisje met de kapotte deur van meneer Armando stond? dacht hij. Hij keek goed, maar nee, dat was het niet. Hij liep verder en kwam aan het einde van de steeg en zag aan de overkant een stuk grond, waar veel bomen en struiken waren. Deze plek ken ik, zo'n bosje hebben wij ook bij ons in de buurt, dacht hij en liep ernaartoe. Hij liep dwars door de bomen en struiken en dacht dat hij zo meteen z'n huisje zou zien. Maar toen hij aan de ander kant was, zag hij een bredere straat, breder dan die kleine steegjes die hij kende. Waar ben ik, deze straat ken ik niet, zei hij in zichzelf. Hij keek rond, maar zag niets dat hij kende. Huizen zag hij nu helemaal niet meer, niet eens honden, alleen maar de straat, die heel lang leek en ergens achter een bocht verdween. Hij begon bang te worden. Wat is er gebeurd? Waar is mijn huisje? Toen begreep hij het. Ik ben verdwaald, ik ben op een plaats die ik niet ken. Ik ben deze keer verder van huis weggelopen. Ik kan de weg naar huis niet terugvinden. Hij begon de namen van zijn moeder, broer en zus te roepen, maar alles bleef stil. Hij bleef roepen, maar hoorde en zag niemand. Hij werd steeds banger en het begon nu ook al donker te worden. Hij moest naar huis, anders zou zijn moeder nu weten dat hij niet thuis was en boos worden, omdat zij had gezegd, dat hij niet mocht weglopen. Maar o, ik ken de weg naar huis niet meer, dacht hij. Hij begon te huilen en viel van vermoeidheid in slaap.

Toen hij de volgende dag wakker werd, wist hij eerst niet waar hij was en wat er gebeurd was. Hij keek om zich heen. Toen wist hij het weer. Hij was weggelopen, maar deze keer in een andere richting en nu was hij verdwaald en kon z'n huisje niet meer vinden. Misschien zijn mijn moeder, broer en zus naar mij op zoek en vinden ze mij zo meteen, dacht hij en voelde zich niet meer zo bang. Het werd weer donker en nog steeds zat hij daar in een struikje, langs de straat. Hij zag nergens zijn moeder, broer of zus en hoorde ook niemand zijn naam roepen. Het enige dat hij hoorde was zijn maagje, dat rammelde van de honger. Hij ging achter de struik liggen en viel in slaap. De volgende ochtend werd hij wakker van ratelende geluiden die hij hoorde. Het geluid kwam van de straat. Hij kon nog niets zien, maar hoorde het geluid steeds dichterbij komen. Hij hoorde ook een geluid dat op het trappelen van paarden leek. Hij werd bang en hield zich schuil achter de struik en wachtte. Het werd steeds luider en plotseling zag hij om de hoek twee bruine paarden aankomen. Ze trokken iets dat op een huis leek achter zich. Een man zat voorop en hield touwen in zijn handen, waaraan de paarden vastzaten. Er volgden nog meer paarden, die ook huisjes trokken. De huizen hadden felle kleuren. Geel, blauw, oranje, groen. Het was een lange stoet, zag hij. Ze kwamen steeds dichterbij en Liandro kon het eerste huisje al een beetje beter zien. Er waren tekeningen op de ramen en deuren van het huisje en ook letters. Omdat hij niet kon lezen, wist hij niet wat op het huisje stond. Ze kwamen dichterbij en toen zag Liandro dat vier paarden kooien trokken, met veel ijzeren tralies. Toen hij goed keek, zag hij dat er leeuwen en tijgers in de eerste kooi waren en in de tweede, grote olifanten. In een kleinere kooi zaten apen. Hij schrok. Wat is dit nou, dacht hij. Toen dacht hij aan wat hij de mannen had horen vertellen, toen hij in een steegje bij hem thuis had zitten luisteren. Was dit het circus waarover ze het hadden?

Ze hadden toch gezegd dat een circus tijgers, leeuwen en olifanten had? En hier zag hij met eigen ogen deze dieren in kooien langs rijden. Hij keek vanuit zijn schuilplaats naar de andere paarden die aankwamen. En daar, in èèn van de huisjes zag hij mensen, die met elkaar spraken.

Hij kon niet horen wat ze zeiden. Ze zagen er wel vreemd uit met hun bonte kleren en gekke hoeden. De vrouwen hadden een rode kleur op hun lippen en roze wangen en de mannen glad, zwart haar en mooie zwarte snorretjes. Dat waren zeker de mensen die aan de touwen hingen, dacht hij. De mensen waarover hij die man had horen praten. Er waren ook kinderen in de huisjes. Liandro zat gehurkt in de struik en wist van angst niet wat te doen. Toen alle paarden en huisjes hem al bijna gepasseerd waren, zag hij helemaal achteraan een lage bak van hout. Hij wist niet wat erin was. Plotseling kreeg Liandro een idee. Als ik in de bak kan komen, dan kan ik meerijden. Misschien zie ik mijn huis en dan kan ik er weer uit om naar mijn moeder, broer en zus terug te gaan. Voorzichtig kroop hij vanachter de struik en probeerde de palen te pakken die aan de bak waren. Gelukkig draafden de paarden niet te hard. Hij miste en probeerde het opnieuw. Ook deze keer lukte het niet. Het moet, ik moet in de bak. Alleen op deze manier ga ik mijn huis terugvinden, dacht hij. Hijgend en met een bezweet gezicht probeerde hij het weer en ja, deze keer lukte het. Hij was in de bak. Uitgeput lag hij op de vloer en kon zich eerst niet bewegen. Toen keek hij langzaam om

zich heen en zag hij dat er in de bak grote jute zakken waren. Hij keek in een zak en zag dat daar aardappelen in waren, in een andere zaten wortelen en één had droog vlees. Hij zag grote manden met vruchten en keek niet meer in de andere zakken. Omdat hij al twee dagen niet gegeten had, begon hij een manja te eten, daarna een bacove waarvan hij zo hield, nog een bacove en toen viel hij vermoeid in slaap.

'Hoi, hoi, wie hebben we hier?', hoorde Liandro iemand roepen. Hij dacht dat hij droomde, dus sliep hij door. Toen voelde hij iemand zijn arm zachtjes trekken en weer hoi, hoi roepen. Hij was ineens klaarwakker. Hij keek rond en toen naar de grote man die voor hem stond en naar hem keek. 'Wie ben jij en waar kom je vandaan', vroeg de man. Liandro wist niet wat te antwoorden. Hij bleef naar de man kijken zonder iets te zeggen. Hij hoorde de man roepen: 'Baas Fernando, kom kijken wat we hier hebben'. Hij zag een dikke man met een snor op hem afkomen. Hij droeg een rood hemd en had een grote cowboyhoed op. Liandro dook van angst weg achter de zakken aardappelen en wortelen. De man kwam dichterbij en keek hem aan. Hij zag hoe het jongetje beefde en zei: 'Kom maar, ik ga je niet opeten, vertel hoe je hier bent terechtgekomen'. Omdat de man niet erg boos keek en ook niet luid sprak, kroop Liandro vanachter de zakken en stond op. De man pakte hem en zette hem op de grond. 'Zo, vertel op, wie ben jij', zei hij. Toen vertelde Liandro wat er gebeurd was. Over zijn moeder, broer en zus. Hoe hij elke dag rondliep en een verkeerde steeg was ingelopen, waardoor hij verdwaald was en z'n huis niet terug kon vinden. Hoe hij al de paarden had zien langs draven en in de bak was gesprongen. Toen de man hem vroeg in welk stadje hij woonde, wist Liandro dat niet, omdat hij dat nooit geleerd had. Hij hoorde de mannen zachtjes praten. Er kwamen meer mensen bijstaan die allemaal naar hem keken. Een vrouw met pikzwart haar kwam naar hem toe en veegde zijn gezichtje af met een grote gele zakdoek en zei: 'Dat is een leuk ventje, alleen is hij vuil en vreselijk mager'. Ze streek hem over zijn haren. Hij begreep niet alles wat de mannen zeiden maar hij zag wel dat die dikke man belangrijk was, want iedereen noemde hem 'Baas Fernando'. De man die hem het eerst gezien had, vroeg wat ze met hem moesten doen. Baas Fernando draaide aan zijn snor, schoof zijn cowboyhoed naar achteren en zei: 'Die knaap zegt dat hij verdwaald is en hij weet ook niet waar hij woont. Als we dat wisten kon één van jullie hem weer thuisbrengen. Hij ziet er erg vermagerd uit. We kunnen voorlopig niets anders doen, dan hem hier houden. Misschien komt zijn moeder hem wel zoeken, dan kan hij weer met haar mee. Maria, neem hem maar mee, geef hem een bad en wat te eten, morgen zien we wel verder'. Maria, de vrouw met het pikzwart haar, pakte zijn hand vast en bracht hem weg. Zo kwam Liandro terecht bij het circus, dat zijn tenten zou opslaan in het stadje Mendoca, waar ze zouden optreden.

Hij kreeg goed te eten, de mensen waren lief voor hem en hij droeg schone kleren, wel wat anders dan de slordige broeken en hemden die hij gewend was te dragen. Deze hadden felle kleuren. Iedereen bij Circus Fernando droeg vreemde kleren, ook de kinderen met wie hij speelde. Natuurlijk miste Liandro zijn moeder, broer en zus, maar omdat meneer Fernando had gezegd dat zijn moeder hem misschien zou komen halen, vond hij het goed om voorlopig bij ze te blijven. Maria en haar man Alessandro, leerden hem hoe hij kon helpen met de dieren. Hij mocht eerst de apen eten geven. Wat konden die veel bananen tegelijk opeten, dacht Liandro. Gelukkig kreeg hij ook

genoeg bananen te eten, dus hoefde hij die van de apen niet te nemen. Ze lieten hem lachen, die apen, met al de malle dingen die ze deden. Hij liep langs de kooien van de leeuwen en tijgers, maar voor die was hij bang, omdat ze er zo groot uitzagen en van die scherpe tanden hadden. Als ze brulden rende hij heel hard weg. Dan lachte Pedro die ze verzorgde en

trainde, hem uit. Pedro was niet bang van ze, omdat hij ze vanaf ze klein waren kende. Hij leerde ze al de trucjes, die hij dan aan de mensen liet zien, die naar het circus kwamen. Liandro ging ook naar de kooi van de olifanten. Ze waren zo groot dat zijn nek pijn deed als hij te lang naar ze keek. Hij ging naar de tent van de mannen en vrouwen die aan de touwen klommen en hoog in de lucht kunstjes uithaalden. Toen hij ze voor het eerst bezig zag, schrok hij en wilde niet kijken. Hij was bang dat ze naar beneden zouden vallen en een ongeluk konden krijgen of misschien zelfs dood konden gaan. Maar na een paar dagen begreep hij dat er niets zou gebeuren, omdat ze elke dag oefenden en alles geleerd hadden vanaf dat ze nog heel klein waren. Net zo klein als hij nu was. Ze vroegen hem of hij het ook wilde proberen, maar nee hoor, Liandro wilde daar niets van horen. Hij was veel te bang. Als hij naar de hut van Pieto de clown ging, als die bezig was te oefenen, wilde hij niet weg. Wat liet Pieto hem lachen. Hij kon op zijn hoofd staan en in zijn handen klappen, zijn hoofd tussen zijn benen zetten en zo rondlopen. Hij reed ook op een heel kleine motorfiets, trok dwaze gezichten en nog veel meer. Dat alles was zo grappig om te zien, dat Liandro tranen in zijn ogen kreeg van het lachen. Maar bij de clown kon hij niet lang blijven, omdat hij ook werkjes te doen had in het circus. Al was hij nog klein, toch leerde meneer Fernando hem dat hij niet lui moest zijn en ook het één en ander moest doen. Daarom veegde hij de hutten waar de mensen van het circus in sliepen en zorgde hij ervoor dat de paarden water en hooi hadden. Het was geen zwaar werk en Liandro deed het graag, omdat iedereen lief voor hem was. De kinderen van het circus hadden allemaal taken die ze moesten verrichten. Maria en Alessandro leerden hem lezen, schrijven en rekenen. Ze vertelden hem dat zij, toen ze klein waren, ook les van hun ouders hebben gehad. Omdat ze nooit lang op een plaats bleven, konden ze niet naar school. Daarom leerden ze behalve trucjes ook allerlei lessen die kinderen op school kregen. Het was belangrijk dat hij al deze lessen kreeg. Als hij met anderen zou praten, dan konden die dan niet zeggen dat hij dom was, zei Maria.

Een paar maanden gingen voorbij. Circus Fernando ging van stad naar stad, van dorp naar dorp. En Liandro ging overal mee. Ze hadden hun tenten nu opgeslagen in het dorpje Palenta. Zijn moeder was hem nog niet komen halen, dus bleef hij nog bij het circus. Baas Fernando vroeg wel aan mensen of ze de moeder van Liandro kenden, maar die zeiden altijd ‘nee’. Hij wilde hem niet zomaar ergens achterlaten, want wie zou dan voor de jongen zorgen? Bij het circus kreeg hij ten minste eten, drinken, schone kleren en ook schoollessen. Dus Fernando hield hem maar bij zich. Als wij weer in een grote stad zijn, breng ik hem naar het politiebureau, dacht hij. Overal waar het circus naar toeging, was het gezellig. De zaal was altijd vol en Liandro stond dan tussen de gordijnen te kijken naar al de grote mensen en kinderen die in hun handen klapten en schreeuwden, als ze de tijgers, leeuwen, apen, olifanten, de clown en andere dingen zagen. Hij genoot dan ook mee. Ondertussen leerde hij de mensen en de dieren beter kennen. Als hij naar de kooi van de tijgers en leeuwen ging, was hij niet meer zo bang en rende niet meer weg als ze brulden. Maar in de kooi gaan, dat mocht hij helemaal niet, dat had Pedro verboden. Van één van de tijgers hield Liandro het meest. Als hij bij de kooi stond, kwam deze tijger altijd dicht bij de ijzeren tralies staan en keek hem aan. Zijn naam was Grando. Hij was heel groot en de oudste van de tijgers. Dat had Pedro hem verteld. Hij liep een beetje traag en was niet zo speels, als de andere tijgers. Hij deed wel nog mee met de shows,

maar de laatste tijd wilde hij niet meteen door de hoepel met vuur springen. Gisteren lukte het pas bij de derde keer. Toen de show afgelopen was, hoorde hij Pedro aan Baas Fernando zeggen, dat Grando niet meer goed oplette en steeds fouten maakte en vooral niet door de hoepel wilde springen. ‘Dat is een probleem. Ik geloof dat hij oud begint te worden. We gaan hem niet meer kunnen gebruiken. We moeten één van de jonge tijgers nu in zijn plaats zetten’, zei meneer Fernando. ‘Wat gaan we dan

met Grando doen?' vroeg Pedro. 'We gaan hem maar bij de eerste grote stad waar wij aankomen naar de dierentuin brengen en vragen of ze hem daar willen hebben', zei Baas Fernando. 'Ik vind het wel jammer, maar ik kan niet voor hem zorgen en tegelijk de andere tijgers trainen. Het wordt te zwaar voor mij', zei Pedro. Liandro hoorde dit alles. Hij zag het bedroefde gezicht van Pedro. Hij vond het ook erg, hij was gewend geraakt aan Grando. Hij dacht aan de manier hoe deze naar hem keek als hij bij de tralies stond en tot hem sprak. Het leek alsof de tijger hem wilde zeggen: 'Je hoeft niet bang te zijn, ik ga jou niet bijten, jij bent mijn vriend'. Liandro liep weg, maar moest er aldoor aan denken, dat Grando straks niet meer bij hun zou zijn. Hij zou naar een dierentuin gebracht worden, met tijgers die hij niet kende. Hij zal ongelukkig zijn, met de vreemde tijgers en vreemde mensen om hem heen. Hij zal Pedro niet meer zien. En Maria, Alessandro, Baas Fernando en al de andere mensen ook niet. Ik weet zeker dat hij verdriet zal hebben en niet zal willen eten, dacht Liandro. Wat moest hij doen. Hij wist het niet.

Ze gingen naar het dorp Azuka en zouden twee weken blijven. Pedro deed zijn trucjes met de leeuwen en tijgers zoals hij altijd deed, maar Grando was er niet meer bij. In zijn plaats was een jonge tijger die alles heel goed deed wat Pedro hem zei te doen. Grando bleef in zijn kooi. Liandro vond dat zo zielig, dus ging hij vaak bij hem. Hij sprak tot hem, al wist hij dat de tijger hem niet kon verstaan. Hij zei hem om niet bang te zijn en dat er misschien een oplossing gevonden zou worden, zodat hij bij het circus kon blijven. Hoe dat zou gebeuren wist hij zelf niet, maar toch bleef hij met Grando praten. Deze keek hem met zijn ronde, bruine ogen aan, alsof hij begreep dat Liandro wist, dat hij verdriet had, omdat hij niet meer mee mocht doen met de show. Een dag voor ze zouden vertrekken naar een grotere stad, liep Pedro met Grando aan een ketting door het bos, dat aan de rand van de plek was, waar ze hun tenten hadden. Pedro wist dat hij Grando niet meer zou zien, dus wilde hij nog een wandelingetje met hem maken. Liandro zag ze weglopen en zag hoe verdrietig Pedro was. Hij ging terug naar de tenten om zijn werk te doen. Hij was een tijdje bezig, toen hij plotseling de stemmen van Baas Fernando, Maria, Alessandro en al de anderen hoorde. Ze spraken door elkaar en wezen naar iets. Hij wist niet wat het was en ging ook kijken. Daar zag hij Pedro en Grando in het midden van de groep mensen staan. In zijn hand hield Pedro een grote slang. De slang was dood. Toen hoorde hij Pedro vertellen wat er gebeurd was. Toen hij zo met Grando door het bos liep, dacht hij eraan hoe hij deze tijger zou missen. Grando, die hij kende, vanaf hij klein was en die hij heel wat trucjes had geleerd. Hij liep in gedachten verzonken door. Plotseling zag hij een grote slang. De slang had zijn kop al naar boven gericht en zou springen, om hem te bijten. Grando zag de slang ook en sprong gelijk op hem en beet zijn kop eraf. Het was een heel giftige slang, dus zou hij, Pedro, zeker doodgegaan zijn. Hij was geschrokken en keek nog hoe de slang kronkelde, voordat hij doodging. Als Grando de slang niet had doodgebeten stond ik nu niet meer hier. Dankzij deze tijger leef ik nog. Iedereen bleef stil, ze konden even niets zeggen. Toen klapten ze allemaal voor Grando, die zijn baasje gered had. Meneer Fernando liep naar de tijger en aaide hem over zijn kop en zei: 'Goed werk gedaan Grando, je hebt je baas beschermd en door jou leeft Pedro nog. Ik denk dat we jou nu niet meer naar een dierentuin zullen sturen. Je bent wel een tijger, maar je bent een trouw beest. We zullen je hier houden. Al kan je niet meer meedoen met de show, wij zullen toch voor je blijven zorgen.

Wij allen zullen Pedro daarbij helpen'. Grando keek ze aan. Hij begreep natuurlijk niet wat ze zeiden, maar aan de manier waarop ze naar hem keken en hem aaiden, voelde hij aan, dat hij niet meer weg hoefde te gaan.

Drie jaren waren voorbijgegaan en Liandro was nog steeds bij het circus. Van de politie

in de stad had Baas Fernando toestemming gekregen, om de jongen nog te houden terwijl zij op zoek zouden gaan naar zijn moeder. Ze hadden een onderzoek gedaan en geconstateerd, dat hij door de mensen van het circus goed behandeld werd. Meneer Fernando moest wel doorgeven in welk dorp of in welke stad het circus zich bevond, zodat zij contact met hem konden maken. Natuurlijk miste Liandro zijn moeder, broer en zus. Hij dacht vaak aan hen. Ze reisden verder naar andere plaatsen, die Liandro niet kende, maar hij vond het nog steeds leuk dat hij bij ze was. Ze waren op weg naar een dorp, waar ze zouden optreden. Liandro lag in één van de huisjes, die de paarden trokken, te slapen. De reis was lang. Toen ze bijna in het dorp waren, maakte Maria hem wakker. ‘Zijn wij er al?’ vroeg hij. ‘Nee, we moeten nog een stuk verder rijden, naar het plein, waar wij onze tenten gaan opzetten. Als we daar aankomen moet iedereen fit zijn om te helpen met het uitladen. Sta dus maar op’, antwoordde ze. Hij keek uit het raam en schrok, Deze buurt ken ik, dacht hij. Ze reden langs heel wat kleine steegjes, met kleine huizen. Ik ken dat huis en die daar ook. En die man, die daar loopt, ken ik ook. En die oude bank, daar heb ik vaak op gezeten. Kijk, daar is Ciano die mij vaak geslagen heeft, omdat hij veel groter en sterker is. Ja, ik ken deze plaats. Hier wonen mijn moeder, broer en zus. Hier heb ik ook gewoond, ging het door zijn hoofd. ‘Stop, stop, meneer Fernando. Ik ken deze plaats, hier woont mijn familie’, schreeuwde hij. Baas Fernando liet de groep gelijk stoppen en kwam naar Liandro toe. ‘Ken je deze buurt, jongen?’ vroeg hij. ‘Ja, hier heb ik gewoond’, zei hij. Meneer Fernando nam hem uit de hut en zei aan de anderen om te wachten tot hij terug was. Hij liep met Liandro het steegje in dat de jongen hem aangewezen had. Het was al bijna donker. Bij een bouwvallig huisje bleef hij staan en riep: ‘Mama, mama, ik ben het, Liandro’. Z'n moeder, broer en zus renden het huis uit toen ze zijn stem hoorden. Ze omhelsden hem en huilden tegelijk. Liandro vertelde hen wat er gebeurd was en hoe het kwam, dat hij nu bij het circus was. Hij vroeg haar hem te vergeven, omdat hij ongehoorzaam was geweest. Baas Fernando keek naar het armoedige huisje. Liandro had hem alles over zijn familie verteld. Hoe kan deze vrouw voor al de kinderen zorgen? Nu begreep hij waarom zij zo hard moest werken. Als ze dat niet deed, zouden haar kinderen omkomen van de honger. Hij keek haar en Liandro aan, terwijl hij zijn hoed naar achteren schoof en aan zijn snor draaide. Door de jaren heen, dat hij hem meegenomen had met het circus, was hij van deze jongen gaan houden. Hij was trouw, werkte hard, leerde zijn schoollessen goed en was ook vrolijk. Wat zal er met hem gebeuren, als hij hem hier bij zijn moeder achterliet? Meneer Fernando kende het antwoord. Hij zal honger lijden, zwaar werk moeten doen en niet naar school gaan, net als zijn broer en zus. Dat vond hij geen prettig idee. Hij keerde zich om en dacht even na. Toen keek hij weer naar de moeder van Liandro en zei: ‘Wat zou u ervan vinden om met uw hele gezin bij ons te komen wonen? We reizen wel veel en zijn niet altijd op dezelfde plek, maar het belangrijkste is, dat wij samen zijn. Iedereen met haar man of zijn vrouw en hun kinderen. We zijn een grote familie en houden veel van elkaar, daar kan uw zoon u over vertellen. Er zal wel genoeg werk voor u zijn, want onze huishoudster wordt al oud en kan wat hulp goed gebruiken. En uw kinderen kunnen ook helpen en net als Liandro, lessen bij ons volgen’. Liandro keek met grote ogen naar Baas Fernando. Hoorde hij het goed? Mocht zijn hele gezin mee met het circus, weg uit dit steegje? Weg uit deze krot? Alsjeblieft mama, zeg ja, alsjeblieft, dacht hij. Maar zijn moeder bleef stil en zei niets. Door de spanning begon hij te zweten, z'n hart klopte in zijn

keel. Plotseling hoorde hij zijn moeder zachtjes zeggen: ‘Meneer, ik probeer mijn kinderen zo goed als ik kan op te voeden, maar gemakkelijk is het niet. Omdat wij allemaal op verschillende plaatsen moeten werken, zien wij elkaar heel weinig. Als wij ‘savonds thuis aankomen zijn we zo moe, vallen binnen korte tijd in slaap, om de volgende morgen weer vroeg weg te gaan. Als wij met u meekomen, betekent dat, dat wij samen zullen zijn. Dat wij elkaar elke dag kunnen zien. Ik dank u dat u al die jaren zo goed voor Liandro hebt gezorgd. Ja, ik wil graag samen met mijn familie met u

mee. Mijn kinderen en ik zullen goed voor u werken, dat beloof ik'. 'Goed zo!' zei meneer Fernando. Liandro's moeder ging gelijk naar binnen om hun spullen in te pakken. Veel was dat niet. Liandro pakte de grote hand van de man vast en zei: 'Bedankt, baas, bedankt dat U mijn familie wilt meenemen. We zullen U niet teleurstellen'.

Spikkeltje, het ondeugende konijntje

Spikkeltje woonde op een mooie, grote boerderij. De boerderij was van meneer en mevrouw Blom. Spikkeltje woonde er niet alleen. Hij was er met zijn moeder, vader, twee zussen en nog een broer. Hij was de jongste van de konijnen-kindertjes en werd Spikkeltje genoemd, omdat zijn zussen en broer helemaal wit waren, maar hij, op zijn kopje, zwarte vlekjes had. De familie Blom had speciaal voor deze konijnen-familie een groen stukje grond van de boerderij omrasterd, waarop ze flink konden stoeien en natuurlijk ook lekker gras hadden om te eten. Er was ook een kleine poort, waar de kinderen van meneer en mevrouw Blom door konden als ze met de konijntjes wilden spelen. ‘Doe de poort weer goed op slot, hoor, als jullie klaar zijn met spelen, anders lopen de konijnen weg’, zeiden ze dan altijd aan de kinderen. Op de boerderij was het gezellig. Er was een groot kippenhok, waar twintig kippen en zes grote rode hanen rondliepen. Het was een gekakel, de hele dag. Al die kippen, die met elkaar spraken in een ‘tok-tok’ taaltje, dat zij natuurlijk alleen begrepen. Ze vertelden elkaar leuke dingen, maar vechten deden zij ook. Dan sprongen ze omhoog en pikten elkaar in de staarten. ‘Tok,tok,tok,toktotok’, schuif een beetje op, ik wil hier zitten', schreeuwde eentje, of dan hoorde je een ander zeggen: ‘tok, tok,tok, pik niet aan mijn veren, anders vallen ze af en ben ik niet mooi meer’. En zo ging het de hele dag door in het kippenhok. De hanen waren een beetje rustiger en probeerden de kakelende kippen kalm te houden. 's Morgens vroeg was het leuk om de ‘kukeleku's’ van de hanen te horen. Als ze dat deden bedoelden ze: ‘meneer en mevrouw Blom opstaan, we hebben honger en willen eten’. Er was een eendenhok, waar moeder en vader eend woonden, met hun zes kleine eenden-kinderen. Daar was het ook gezellig. Ze vochten niet zoveel als de kippen, maar waren ook altijd bezig elkaar iets te vertellen. ‘Kwaak, kwaak, kwek, kwek’, hoorde je dan steeds weer. Ze hadden een vijvertje waarin ze konden zwemmen, want daar houden eenden van. Op de boerderij waren er schapen en geiten die op een deel van het weiland dat ook een omheining had, rustig lagen of bezig waren te grazen. Roze varkens en biggetjes lagen iets verder te luieren in de zon. Tjiep, tjiep, tjiep, tjiep, kon je overal horen. Mooie geluidjes, alsof mensen bezig waren te fluiten. Dat geluid kwam van allerlei vogels, die in een vogelkooi zaten. Rode, blauwe, gele, groene en zwarte vogeltjes. Er waren ook grote, zoals de bont gekleurde raven, felgroene papegaaien en toekans, ja toekans waren erbij. Maar die waren apart, omdat meneer Blom bang was dat ze de kleine vogels pijn zouden kunnen doen. Het was geen kleine kooi hoor, maar een hele grote, een volière noemt men dat, waar al die vogels vrij en blij in konden vliegen. Daarom zongen ze zo mooi. Dan had je nog een kat, een grote dikke, die slenterde maar de hele dag in en rond het huis en deed niets anders dan lekker lui in de ochtendzon zitten. Dat was me een echte luilak. Waf, waf, woef, woef, grr, grr. Niet zo een mooi geluid hoor, daar ga je wel een beetje van schrikken. O, dat was Bonzo, de hond van meneer en mevrouw Blom. Wat was hij groot, met zijn hoge poten, lange lijf en spitse oren. En oei, wat had hij een grote hondenbek en een lange tong. Hij zag er niet echt lief uit. Er waren ook koeien en paarden, maar die waren verder op het weiland aan het grazen. Nu begrijp je waarom het op de boerderij zo een gezellige drukte was.

En nu terug naar Spikkeltje, ons konijntje. Hij was net als zijn zussen en broer wel lief, maar heel, heel, heel erg nieuwsgierig. Hij ging elke dag aan de rand van de omheining staan en keek dan rond naar de andere dieren op de boerderij. Ik zou ze

wel van dichtbij willen zien en met ze spelen, dacht hij vaak. Maar zijn moeder had hem vaker gezegd dat hij nooit buiten de poort moest gaan, omdat het daarbuiten erg gevaarlijk kon zijn. Maar hij geloofde zijn moeder niet echt, ze wilde

hem zeker alleen maar bang maken. En zo stond hij steeds te kijken naar de andere vreemde dieren, met wie hij zo graag kennis wilde maken. Als Lea, de dochter van meneer en mevrouw Blom kwam om met ze te spelen, vond hij dat wel leuk. Maar als zij wegging en hij probeerde samen met haar door de poort te gaan, dan schreeuwde zij altijd: 'Spikkeltje, terug, terug naar je mama en papa'. En dat vond hij niet lief van haar. Hij vond het wel prettig om met zijn zussen en broer te spelen, maar toch zat hij elke dag te denken hoe hij buiten de poort kon komen. En ja, nu wist hij het. Nu wist hij hoe hij het zou doen. Hij zou via de omheining naar buiten gaan. Maar hoe hij dat zou doen, wist hij nog niet precies. De volgende dag liep hij weer langs de omheining en keek heel goed. Als ik elke dag het gras en het zand onder de omheining weghaal, komt er een smal gat, waar ik dan onder kan kruipen en zo op het erf terecht kan komen. Sjonge sjonge, waarom heb ik daar niet eerder aan gedacht, dacht Spikkeltje. Dezelfde dag begon hij met het graven. In het begin ging het moeilijk, want het gras was een beetje hard en het zand nogal droog. Als zijn moeder hem vroeg wat hij aan het doen was en waarom hij niet met de anderen speelde, verzon hij maar wat, alleen om haar niet te laten weten wat hij deed. Zo, voor vandaag is het genoeg, morgen ga ik verder, dacht Spikkeltje en zette wat droge bladeren van een boom in het gat, zodat niemand kon zien dat hij bezig was te graven. En dat deed hij nog twee dagen zonder dat zijn ouders, zussen en broer het wisten. En ja hoor, na drie dagen kon hij door het gat kruipen en zo op het erf terechtkomen. Hij wist dat het eigenlijk van zijn ouders niet mocht, maar o, wat was hij nieuwsgierig.

Voorzichtig, met kleine sprongetjes, ging hij naar voren, langs het huis van meneer en mevrouw Blom. Wat is dat groot, veel groter dan zijn eigen huis. Eigenlijk niet eerlijk, dat hun huisje zo klein was. Wat is dat daar? Dat beest dat zo lui in de zon lag? Hij lijkt een beetje op mij, alleen ben ik mooier en zeker niet zo lui. Hij is zeker de kat, dacht Spikkeltje. Plotseling stond de kat op en schreeuwde luid 'miaauw, miaauw' toen hij Spikkeltje zag. Hij was nu helemaal niet lui meer, maar stond met zijn rug hoog naar boven en keek Spikkeltje met zijn kattenogen aan. 'Wat kom jij hier doen, gek dier met je lange oren. Zie je niet dat ik lig te rusten', zei hij boos. Spikkeltje schrok heel erg en rende hard weg, maar de kat kwam achter hem aan. Hij rende door, maar de kat bleef achter hem aankomen. Hij kon zich verbergen achter een grote regenton en gelukkig had de kat het niet gezien. Wat was Spikkeltje geschrokken, zijn hartje bonsde in zijn keel, maar ondeugend en nieuwsgierig als hij was, wilde hij toch nog de andere dieren zien. Misschien waren ze niet zo onaardig als meneer de kat. Voorzichtig kwam hij vanachter de regenton vandaan en liep verder rond. Wat zijn dat voor gekke roze beesten? Zo dik en log en kijk naar hun snuit, een beetje lang naar voren, met twee gaten erin. En wat zijn sommige van hen vies. Kijk hoe ze in die vieze modder spelen, alsof het een zwembad is, dacht Spikkeltje. Hij liep langs en hoorde: 'knor, knor'. Dat is hun manier van groeten zeker en dat zullen wel varkens zijn, zoals hij zijn vader eens hoorde vertellen, dacht hij. Hij liep verder, want echt kennis met ze maken wilde hij niet. Al hadden ze een mooie roze kleur, hij vond het maar niets hoe ze in die vieze modder speelden.

'Tjiep, tjiep, tjiep, tjiep'. Zo, dat klinkt mooi. Waar komen die geluiden vandaan? dacht Spikkeltje. Hij keek naar boven en o, hemeltje, wat was dat mooi. Zulke beestjes

had hij nog nooit van dichtbij gezien. Wat een prachtige kleuren en de één zong of floot nog mooier dan de ander. En kijk daar, die groene papegaaien,

die Lorre genoemd worden, de raven, die zulke mooie kleuren hebben en de toekans, met die grote snavels. Hoe moeten deze vogels met zo'n snavel eten, dacht hij. Hij vond al de vogels mooi en vriendelijk. Hij zou wel de hele dag naar ze willen kijken. Maar hij moest verder want hij mocht niet te lang van huis wegblijven, anders zouden ze thuis merken dat hij er niet was.. Hij zou dan zeker een standje of zelfs een draai om zijn lange oren van zijn ouders krijgen. Hij liep verder en kwam bij het eendenhok. Nou, dat zijn tenminste schone dieren, niet zo vies als de varkens en biggetjes. Deze hadden een echt zwembad waar ze lekker in zwommen. Ze keken Spikkeltje aan en kwaakten door elkaar. Hij begreep niets van wat ze zeiden. Ze liepen ook zo waggelend en dat vond hij wel grappig om te zien. Alleen vond Spikkeltje dat ze helemaal geen mooie pootjes hadden. Ze waren geel en met een vliesje aan elkaar geplakt. Dat was gek. Maar zijn vader had verteld dat ze dat nodig hadden om te kunnen zwemmen. Spikkeltje groette hen, huppelde verder en kwam terecht bij de schapen en geiten. Wat zijn dit voor beesten, dacht hij. Die grote hadden veel haar, nee, wol noemen ze dat, had z'n moeder gezegd. Die zullen dan de schapen zijn. Ze lijken heel vriendelijk, al doen ze alsof ze mij niet zien. Ze grazen alsmaar door. Ik zou wel met ze willen spelen, maar ze lijken mij een beetje te rustig, te rustig voor mij, die van huppelen en springen hou. Hè, wat zijn die daar? Familie misschien van de schapen? Ze zien er wel anders uit, niet zoveel haar, ik bedoel wol, als de schapen en ze zijn ook niet wit. Ze hadden een bruine of zwarte kleur. O, nu weet ik het, dat zijn geiten. Nou, lelijk zijn ze niet echt, maar zo mooi ook weer niet. En grazen doen ze ook de hele tijd. Ze keken een beetje nieuwsgierig naar Spikkeltje met hun grote bruine ogen en zaten alsmaar bè, bè, bè te roepen. Hij zag ook een die hem aan een oude man deed denken. Hij had een baardje en was groter dan de andere geiten. Hij was zeker de vader. Wel, als dat zo was, dan vond hij zijn eigen vader veel en veel knapper. Hij groette ze en liep verder.

Tok, tok, tok, tok, toktotòòk. Oh, wat is er aan de hand. Zoveel herrie had Spikkeltje nog nooit gehoord. Moest hij wel verder gaan of was het beter dat hij terugkeerde? dacht hij. Maar nieuwsgierig als hij was, liep hij door om te zien waar het kabaal vandaan kwam. O, dus dit is het kippenhok. Hij hoorde zijn moeder vaak aan vader zeggen dat ze blij was dat haar kinderen niet zo kakelden als de kippen. Z'n moeder had gelijk, hij zou echt niet met ze willen spelen. Ze waren veel te druk en babbelden en vochten de hele tijd. En oei, wat hadden ze spitse snavels. Daarmee zouden ze hem zeker vaak pikken. En die grote rode, die waren zeker de hanen. En die vonden Spikkeltje niet leuk, want ze kwamen met opgeheven borsten en een gekke rode kroon op hun kop op hem af en probeerden hem door de gaten van de omheining te pikken. Spikkeltje schrok, sprong opzij en beefde van angst. Weg van hier, dacht hij. Deze beesten vind ik echt niet leuk, met hun gekakel en gepik. Snel rende hij weg en wist even niet waar hij naartoe moest.

‘Waf, waf, woef, woef, grr, grr’, hoorde hij plotseling achter zich. Hij keek om en zag hoog boven zich een vreemd groot dier, met lange poten, spitse oren en oei, oei, wat een grote bek. Van schrik kon hij niet bewegen. Maar toen herinnerde hij zich, dat meneer Blom dit beest Bonzo noemde en hem eerst aan de ketting zette, als er gasten op de boerderij kwamen omdat hij anders de mensen kon bijten. Dit was dus

Bonzo, de hond, dacht hij. Spikkeltje wist dat hij direct weg moest, anders zou hij zijn ouders, zusjes en broer nooit meer zien.

Snel sprong hij weg en begon te rennen. Maar Bonzo rende achter hem aan en bleef proberen om hem te pakken te krijgen. Spikkeltje rende naar links, naar rechts, naar voren, naar achteren. Hij wist niet wat hij moest doen. Elke keer als hij even omkeek zag hij de grommende Bonzo achter zich. O, waar moet ik naartoe? dacht hij angstig. Eindelijk zag hij onder het huis een kleine kist en helemaal uitgeput kroop hij erin. Bonzo kon niet meer achter hem aan, omdat zijn poten te lang waren en hij niet onder het huis kon. En daar zat Spikkeltje dan. Hij beefde van alle kanten, z'n hartje klopte in zijn borst. Toen begon hij te huilen en zei met een piepstemmetje: ‘Ik wil terug naar mijn ouders, zussen en broer. Moeder had gezegd hoe gevaarlijk het zou kunnen zijn om naar buiten te gaan. Hoe moet ik terug naar huis. Ik durf nu niet meer op het erf te gaan, want daar staat nog steeds Bonzo die op mij loert. En meneer Blom en zijn gezin zijn naar de groentevelden, dat weet ik want die staan achter mijn huis. Zij kunnen mij dus ook niet helpen’.Spikkeltje bleef maar huilen en viel van vermoeidheid in slaap.

Ondertussen hadden de ouders van Spikkeltje ontdekt dat hij niet thuis was. Ze zochten overal maar konden hem niet vinden. Wat waren ze verdrietig. Ze wisten niet wat te doen. Moeder huilde en sprong aldoor in het rond. Toen hoorden ze Lea de poort opendoen om met ze te komen spelen. Ze renden allemaal naar haar toe. Hoe moesten zij Lea vertellen dat Spikkeltje verdwenen was? Zoals altijd begon ze met de zusjes te spelen en aaide de broer over zijn kopje. Plotseling bleef ze staan en vroeg: 'Waar is Spikkeltje? Als ik er ben komt hij als eerste naar mij toe. Waar is hij?' De rest van de konijnen-familie kon natuurlijk geen antwoord geven, maar Lea zag dat er iets mis was. De ogen van moeder konijn waren altijd al een beetje rood, maar nu waren ze nog roder en opgezwollen. Ze begon te zoeken, overal, in de hokjes, tussen de struiken, ze noemde zijn naam, maar niets hielp. Spikkeltje was er niet. Plotseling zag ze de droge bladeren bij de omheining. Dat vond ze vreemd, dus ging ze even kijken. En ja hoor, toen ze de bladeren weghaalde, ontdekte ze het gat en de sporen van de pootjes van Spikkeltje in het zand. Ze rende snel door de poort, deed die op slot en ging naar haar ouders, die nog bezig waren met de groenten. Haar broers, David en Erik, waren er ook bij. Ze vertelde hen wat er gebeurd was en samen gingen ze op zoek naar het konijntje.'Spikkeltje, Spikkeltje, Spikkeltje, waar ben je', riepen ze, maar ze hoorden en zagen niets en begonnen ook ongerust te worden. Ze liepen naar hun huis toe en zagen Bonzo ronddraaien op dezelfde plek voor het huis. Meneer Blom begreep direct dat hij voor iets op de loer lag. Hij kende Bonzo goed. Hij zette de hond aan de ketting, keek in het rond, achter het huis en toen onder het huis. En daar zag hij, opgerold als een klein balletje, Spikkeltje in de kist liggen. Hij nam hem uit de kist, voelde hoe het konijntje beefde en gaf hem aan Lea om terug te brengen naar zijn familie. Wat waren de ouders, zussen en broer blij toen zij Lea met Spikkeltje op haar arm zagen terugkomen. Ze zette hem op het gras en gaf hem een standje. Ze zei dat hij dat nooit meer moest doen, zomaar weglopen van huis. Ze maakte het gat bij de omheining weer dicht en ging weg. Ze zorgde ervoor dat de poort goed op slot was.

Nog bevend liep Spikkeltje naar zijn familie toe. Zijn zussen en broer stonden achter zijn ouders angstig toe te kijken. Hij zag hoe rood de ogen van zijn moeder waren en dat zijn vader heel boos keek. Op zijn vraag waar hij al die tijd was, begon Spikkeltje te huilen en vertelde, wat hij allemaal gedaan en beleefd had. Hij zei ook dat moeder hem gewaarschuwd had dat het buiten gevaarlijk kon zijn, maar dat hij niet wilde luisteren. En ze had gelijk. Daarbuiten leek het zo mooi maar, zoals hij nu zelf gezien had, waren de meeste dieren in hokken of kooien, die een omheining hadden. Een omheining, net als wat zijn familie om hun weiland had. Dat hadden meneer en mevrouw Blom niet zomaar gedaan, maar zeker om hen te beschermen. Dat wist hij nu. Hij vertelde hoe bang hij was en dat hij dacht hen nooit meer terug te zien. Hij bleef huilen, de tranen biggelden over zijn wangen. Zijn vader keek nog steeds boos en zei dat dit nooit meer mocht gebeuren en dat hij eigenlijk een draai om zijn konijnenoren verdiende. Toen alles weer rustig was huppelden ze om hem heen en zo begreep Spikkeltje dat ze hem vergeven hadden. Dit was een les, die hij nooit, nooit meer zou vergeten.